

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

1931

ΑΡ. 400

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ από τούδε διὰ τὰς εξετάσεις εἰς τὰς ξένας γλώσσας ἐν τῇ Σχολῇ **BERLITZ** Τὸ πιστοποιητικὸν **BERLITZ** θὰ βελτιώσῃ τὴν Κατάστασίν σας. Μαθήματα τάξεων καὶ ἰδιαίτερα ἐν τῇ Σχολῇ καὶ κατ' οἶκον.

Σχολὴ **BERLITZ**, 37 ὁδὸς Σταδίου

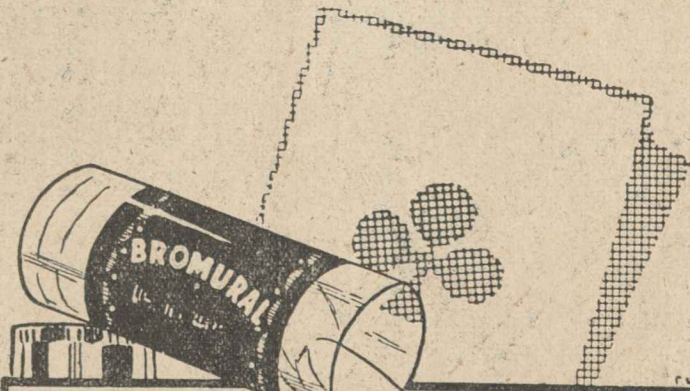
ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ 60 ΧΡΟΝΩΝ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΤΩΡΑ
"VIEILLE" à 40! ΝΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΠΩΣ
ΕΙΝΕ ΜΟΝΟΝ 40

Ἐκτελεστικὴ συνταγὴ φρονιότητος τοῦ Docteur Karl Stejskal, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, ἀνθεντίας εἰς τὰ δερματικὰ νοσήματα.

Ὁ καθηγητὴς Dr. Stejskal δηλοῖ ὅτι ἡ κρέμα Tocalon, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, θὰ θρέψῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου θὰ τὴν ἐπιθέσῃτε. Ἡ κρέμα Tocalon περιέχει ὅλα τὰ ρεπτικά στοιχεῖα, τ' ἀπαραίτητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὸν προμηθευτὴν σας καλλυντικῶν.

ΣΥΛΛΟΓὴ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΔΩΡΕΑΝ:
Ἡ νέα μας συλλογὴ φρονιότητος περιέχει τέσσαρα μικρὰ δέματα πούδρας με ἀφρόκρεμα, διαφόρων χρωμάτων, καθὼς καὶ δύο μικρὰ σαπουνάρια κρέμας Tocalon, τροφῆς διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀποστέλλεται δωρεάν εἰς τὴν αἰτούσαν καὶ ἀποστέλλουσιν Δραχ. 12, δι' ἔξοδα ἀποστολῆς καὶ ἐκτελωνιστικῶν. Γράψατε Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκον, ὑπηρεσίαν Διαφημίσεως, ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

BROMURAL
Ὁ ἄσθεος τῶν κατευναστικῶν τῶν νεύρων. Μὲ τὸ Bromural ἔχετε νεῦρα ἥρεμα ὑπνον ἡσυχον. Τὸ Bromural εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβές. Πωλεῖται εἰς ὠληνάρια τῶν 10x20 διεκίων.

ΠΑΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ "GRUNIG"
ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΑΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ

ΛΑ'Ι'ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΛΟΓΟΥ

Τόκος 4 1/4 ο. Εἰς τὴν πρώτην ζήτησιν κάθε συναλλαγῇ τελειώνει τὸ βραδύτερον ἐντὸς πέντε λεπτῶν, χωρὶς εἰς τὸ σύστημα τῶν νέων μηχανῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Τόκος 4 ο. Τὸ χρήμα μας εἰς τὴν διάθεσιν μας ὅπου τὸ θελήσωμεν καὶ ἐπὶ πλεονεξία δωρεάν Ἀσφάλεια δι' ἀρρωστίας καὶ ἀτυχήματα ἢ ζωῆς.

ΛΑ'Ι'ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

SMALTODONT
Κατάλευκα δόντια. Ὑγιεινὸ τοῦ στόματος. Πλήρης ἀπολύμανσις. Μὲ τὴν θαυμασίαν ὀδοντοκρυσμῶν **Σ Μ Α Τ Ο Δ Ο Ν Τ**.

Γιὰ τὴν ὡμορφίαν

CRÈME SIMON

Embroidam
Ἀφαιρῶ τὸν παχὺν ἐν ὅποιον ποτε μέρος τοῦ σώματος

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ' ΟΝΤΙΑΣΙΟΝ

Ἄνευ πολλῶν ἐξόδων, ἔχετε ἕνα ὥριον ὀντευλαρισμένο κεφάλι. Ἀποτελεσματικὸν φάρμακον, δυναμωτικὸν καὶ ἀβλαβές. Ἀποστέλλετε Δραχ. 50 διὰ ποσότητα διαρκείας ἐνὸς μηνὸς καὶ τὰς ἐξόδους.

Διεύθυνσις G. D. Μέγαρον Κοσμοδοπούλεω. Ἀριθ. Γραφείου 18. Ὁδὸς Πεσματζόγλου, Ἀθήναι.

Διατηρεῖ τὴν λεπτὴν γραμμὴν τοῦ σώματος

Χρῶσις ἐξωτερικῆς πωλεῖται εἰς ὅλα τα φαρμακεία

ἄνθρωπος παρακαλῶ
Θ. Μ. Λ. Δ. Δ. Δ.
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ 7 Ἀθήναι
Διὰ τὴν Μαρκίαν 7 Δοκίμη
Γ. Χ. Ρ. ΠΕΝΤΕΖΟΣ
Π. Ε. Μ. ΠΑΡΑΚΑΛΩ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Ἡ Ἑλζα ἦταν μὴ χαριτωμένη νέα μὲ χρυσὰ μαλλιά καὶ λαφύρενα μάτια... Ἦταν ἀκόμα λευκὴ σὰν τὰ κρίνα καὶ τόσο λεπτὴ καὶ λογιζομένη ὡς ἀπαγορευτὴν, ποὺ δὲν ξεχωρίζε ἀπὸ νεράϊδα. Ἐίχε μὴ ὡμορφιά αἰθέρια, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ μιὰ νύμφη τοῦ βάσανος, μὲ μιὰ βασίλισσιν τῶν παραμυθίων, παρὰ μὲ μιὰ θνητὴ γυναῖκα.

Ὁ Ροβέρτος πάλι ἦταν ἕνα θαυμασιὸν μελαγχρόνιον παλληγάρι, μὲ καμπύλα μαλλιά καὶ μάτια, μὲ παρόσχημα μεγαλόπρεπον καὶ ἐπιβλητικὸν, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μ' ἀρχαῖον Ἑλληνα θεό. Καὶ μὴ μόνον, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Ἑλζα, συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα χορὸ καὶ ἀγαπήθηκαν.

τὸ ἀνέβαινε διαρκῶς νὰ τῆς μιλῇ σχετικῶς. Τέλος ἕνα πρωὶ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἑλζα ἔπαιρνε τὸ γάλα τῆς, τῆς εἶπε δευλὰ:

— Ἑλζα, ἀγαπημένη μου, τί λές καὶ ἐσύ; Δὲν θὰ ἤθελες νὰ φύγοιμε πρὶν ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ νὰ πάμε νὰ μένουμε λίγο καιρὸ καὶ στὴν Ἑλβετία;

Ἡ Ἑλζα χαμογέλασε πικρὰ καὶ ἀπάντησε:

— Καλέ μου Ροβέρτε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νάρθῃς καὶ ἐσὺ μαζί μου στὴν Ἑλβετία... Μπορῶ νὰ πάω μόνη μου... Ναι... Δὲν θὰ ἤθελα νὰ μένης καὶ ἐσὺ ἀναγκαστικὰ σ' ἕνα σανατόριο.

Ὁ Ροβέρτος κίτταξε μὲ πόνο καὶ μ' ἐκπληκτικὴν τὴ νεαρή του γυναῖκα.

Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ καὶ γιὰ πάντα, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὅπως ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα. Καὶ καθὼς δὲν ὑπῆρχε κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐνωσὶν τους, καθὼς ἦσαν καὶ οἱ δύο πλούσιοι καὶ ἀνεξάρτητοι, κινήσαν σφράγισαν τὴν ἀγάπην τους μὲ τὸ δεσμό τοῦ γάμου.

Ἐξῆς ἐντυπωσιζομένη ἀπὸ τὸν καιρὸ, στὴν Ἰταλία, τὴ μαγικὴ χώρα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἡδονῆς, κινώντας μακρινούς περιπάτους στὶς ἐσχῆς τῶν περικοχίων, ὅπου ἡ Ἑλζα μάστιζε δροσερὰ ἀργιολοιούδινα. Ἀλλὰ ἡ Ἑλζα, ποὺ ἦταν λεπτὴ καὶ εὐφραστή σὰν λουλούδι, ἕνα βράδυ, καθὼς ἔκανε τὸν περὶπατὸ τῆς μαζί μὲ τὸν ἀγαπημένο της, μέσα σὲ μιὰ γόνδολα, ἔπλεον στὰ νερά τῆς Ἀδριατικῆς, στὴν κοινὴν Βενετία, ἔνοιωσε ἕνα ῥίγος ξαφνικῶς σὲ ὅλο τῆς τὸ σῶμα. Ἐγὼρε τρέμοντας στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ Ροβέρτου καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ περῶσιν πίσω.

Τότε ἐκείνη, ἐξακολουθώντας πάντα νὰ χαμογέλα, ἐπρόσθεσε:

— Εἶνε καιρὸς ποὺ ἀνηγοῦν γιὰ τὴν ἀγάπην μου. Ἐννοιοῦθα κάποια ἀδυναμία καὶ πόνους στὸ στήθος μου, μὰ δὲ σοὺ ἔλεγα τίποτα. Νόμισα ὅτι θὰ εἶνε κατὰ περιστοὶ. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἔπεσα στὸ κρεβάτι, κατὰλαβα πρὶν τί ἔχω... Ναι... Μπορεῖ ὁ γιατρός νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἔχω τίποτα σοβαρὸ, ἀλλ' ἐγὼ νοιώθω ὅτι εἰμαι... φθισκὴ!... Ναι... ὁ θῆρας μου παροῖσε τὸ στήθος. Καὶ γιὰ... Ἀχ, Ροβέρτε... εἶπα λίγο αἰσὶνὰ στὰ μανθλάκια, μὲ τὸ αὐτὸ σκουπίδι τὰ χεῖρά μου...

Ὁ Ροβέρτος, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυά του, θέλησε ν' ἀγκαλιῇ τὴν ἀγαπημένην του, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπέθυσσε:

— Σὲ ἱκετεύω, τοῦ εἶπε, μὴν ἐρχοῦν κοντά μου:

— Ὁχι, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, ὀχι!... Θέλω νὰ φιλήσω τὰ χεῖρά σου, θέλω νὰ πιά ἀπὸ τὰ χεῖρά σου τὸ θάνατον, ἂν νομίζεις ὅτι τὸν ἔχεις μέσα σου... Θέλω νὰ σοὺ δώσω ζωὴ, ἐγὼ μὲ τὴν πνοή μου!...

— Ροβέρτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἑλζα, μὴ κάνεις ποὺ κακὸ μὲ τὴν ἐπιμονή σου. Σὲ ἱκετεύω, ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀληθινὰ, νὰ μὴ ἐπιμένεις πρὶν νὰ μὲ φιλῇς στὰ χεῖρά. Καὶ στείλε με γρήγορα στὴν Ἑλβετία νὰ γίνω καλά.

Καὶ ὁ γιατρός ἔφτασε σὲ λίγο. Ἀπὸ ἐξέτασε προσεχτικὰ τὴν Ἑλζα, εἶπε ἰδιαίτερως στὸ Ροβέρτο ὅτι, μολοντὶ ἡ ἀρρωστία δὲν διατρέχει ὁριστὸ κίνδυνον, τὸ στήθος τῆς εἶνε λειτουργικόν.

Ὁ Ροβέρτος, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ, τοῦ φάνηκε πὺς ἕνα ἀντὶ τοῦ μαχαίρι τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά.

— Καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρώτησε μὲ ἀγωνία τὸν γιατρό.

— Πρέπει, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, νὰ στείλετε τὴν κυρία στὴν Ἑλβετία, σ' ἕνα σανατόριο...

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ὁ Ροβέρτος δὲν ἤξερε πὺς νὰ προνοήσῃ τὴν Ἑλζα νὰ κίνοιν ἕνα ταξίδι εἰς τὴν Ἑλβετία. Φοβόταν μάλιστα ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα κατὰλαβε τίποτε καὶ γι' αὐτὴν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρώτησε μὲ ἀγωνία τὸν γιατρό.

— Πρέπει, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, νὰ στείλετε τὴν κυρία στὴν Ἑλβετία, σ' ἕνα σανατόριο...

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ὁ Ροβέρτος δὲν ἤξερε πὺς νὰ προνοήσῃ τὴν Ἑλζα νὰ κίνοιν ἕνα ταξίδι εἰς τὴν Ἑλβετία. Φοβόταν μάλιστα ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα κατὰλαβε τίποτε καὶ γι' αὐτὴν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρώτησε μὲ ἀγωνία τὸν γιατρό.

— Πρέπει, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, νὰ στείλετε τὴν κυρία στὴν Ἑλβετία, σ' ἕνα σανατόριο...

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ὁ Ροβέρτος δὲν ἤξερε πὺς νὰ προνοήσῃ τὴν Ἑλζα νὰ κίνοιν ἕνα ταξίδι εἰς τὴν Ἑλβετία. Φοβόταν μάλιστα ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα κατὰλαβε τίποτε καὶ γι' αὐτὴν.

Ἐνα πρωὶ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἑλζα ἔπαιρνε τὸ γάλα τῆς...

Ἐνα πρωὶ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἑλζα ἔπαιρνε τὸ γάλα τῆς...

καθόλου, και θα μείνω να πεθάνω εδώ... Δείξου γενναίος, Ροβέρτο μου, πάρε παράδειγμα από τη δική μου καρτερία. Και όταν θα είμαι μακριά σου, έχει για παρηγοριά και συντροφιά σου αυτήν την εικόνα, ή όποια τόσο μου μοιάζει.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, η Έλσα έδειξε στο σύζυγό της μια όμοια εικόνα της, κρεμασμένη στον τοίχο, ή όποια την παρίστανε με φόρεμα χορού, μεγαλόπρεπη και ντελικάτη συγχρόνως, σαν βασίλισσα. Ο Ροβέρτος χαμήλωσε τα μάτια του, στέναξε και δεν είπε τίποτα.

Δύο μήνες πέρασαν... Η Έλσα ήταν ήδη από καιρό σ' ένα από τα καλύτερα σανατόρια της Έλβετίας. Έγραφε συχνά στο Ροβέρτο και πάντα του έλεγε ότι είχε καλύτερα. Ο Ροβέρτος τις περισσότερες φορές της ήμερας και της νύχτας τις περνούσε μπροστά στην εικόνα της. Έβλεπε τα μάτια της αγαπημένης του να τον κοιτάζουν, έβλεπε τα χείλη της να του χαμογελαύνουν, και έπαινε θάρος. Του φαινόταν ότι η Έλσα, η λατρευτή του Έλσα, βρισκόταν ολοζώντανη εκεί μπροστά του και του έλεγε:

— Υπομονή, αγαπημένο μου... Σε λίγο θα είμαι έντελως καλά και θα βρεθώ πάλι μαζί σου.

Μα μερικές μέρες πέρασαν, χωρίς ο Ροβέρτος να λάβει γραμμά της Έλσας. Τρελλός από την ανησυχία του, έτοιμαζόταν να τηλεγραφήσει στο σανατόριο, όπου έμενε η Έλσα, ζητώντας νέα της, όταν ξαφνικά έλαβε ένα γραμμά της, στο οποίο του έγραφε:

«Ροβέρτο μου, μην ανησυχείς αν κάποτε άργώ να σου γράψω. Τα χιόνια είναι πολύ πυκνά εδώ επάνω και πολλές φορές η συγκοινωνία διακόπτεται ημέρες ολόκληρες. Είμαι πάντα καλύτερα και η ψυχή μου βρίσκεται διαρκώς μαζί σου. Έχει πάντα θάρρος και υπομονή και νύχταζε την εικόνα μου. Και αν πεθάνω — μα μη νομίζεις ότι το λέω αυτό στα σοβαρά — μην απελυνθείς. Η ψυχή μου θάρρη να ξεφυλάξει την εικόνα μου και θα είμαι πάντα κοντά σου.

Η Έλσα σου.

Το γραμμά αυτό καθησυχάζει, αλλά και ταραίζει συγχρόνως το Ροβέρτο. Ποτέ ως τότε η αγαπημένη του δεν του είχε μιλήσει για θάνατο στα γραμμά της. Αλλά προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του, ότι η Έλσα θέλησε να αποπειραθεί. Και σήκωσε σαν πάντα τα μάτια του προς την εικόνα της αγαπημένης του.

Αλλά, σαν τρελλός, ξαφνικά τινάχτηκε από το κάθισμά του.

Η εικόνα ήταν σαν πάντα εκεί στον τοίχο, στη θέση της, αλλά η προσωπογραφία της Έλσας είχε εξαφανιστεί και δεν φαινόταν παρά μόνο το μαύρο φόντο της κορνίζας.

Ο Ροβέρτος, με μάτια διεσταλμένα από τη φρίκη, κύτταζε την ολόμαυρη τώρα εικόνα, μη ξέροντας κι' αυτός πώς να εξήγησή το περίεργο φαινόμενο. Ξαφνικά, άκουσε πίσω του ελαφρά βήματα. Γύρισε, και ριγώντας βίος, είδε την Έλσα, έτσι όπως την παρίστανε η εικόνα, με το φόρεμα χορού, να προχωρή προς αυτόν και να του χαμογελάει.

Ο Ροβέρτος άπλωσε τα χέρια προς αυτήν, αλλά εκείνη εξαφανίστηκε άμεσως. Κι' όταν κατόπιν γύρισε τα μάτια του προς την εικόνα, είδε πάλι την Έλσα, να του χαμογελάει απ' εκεί, όπως πάντα.

Σε λίγη ώρα ένα τηλεγράφημα έφτασε στη διεύθυνση του Ροβέρτου. Ο δυστυχισμένος νέος το άνοιξε αγωνιώδως.

Ο διεύθυντής του σανατορίου του άνηγγειλε το θάνατο της Έλσας. Η αγαπημένη του γυναίκα είχε πεθάνει ακριβώς την ώρα, που η μορφή της εξαφανίστηκε από την εικόνα...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Όταν λείει κανείς πολλά για τον εαυτό του, δεν σημαίνει ότι θέλει να φανερώσει ποιός είναι. Αυτό συχνά το κάνει για να κρυφτεί.

Να μην προσέχεις στις γνώμες και τις επικρίσεις των άλλων, αλλά να προφυλάγεις μάλλον απ' τον εαυτό σου, που είναι ο χειρότερος εχθρός σου.

Όταν άρρωστοίσις, κάθε άνθρωπος έχει και μια συνταγή για να ας σώσει.

Κι' ν' έχεις την παροιμία.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμάτζε του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο απ' τη ζωή των βλάχων, των ανταρτών και των αλκαλκιδών του παλαιοῦ, καλοῦ καιρού.

Ανναί

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Αυτό που ημείς που περπατάμε και χαμηλά λογάρισε, για γύρισε και κύτταζε τα δόλια τα παιδιά σου πώς κλαίν' απαρνήρητα και χύνουν μαύρα δάκρυα. Μείναν τα μαύρα ξεμα, πουλιά χωρίς την κλωστή, μέσα στον κάμπο καλαμιές όπου τις δένει ο άερος.

Εμένα ο μύθος θα δηλώει, Μεγαλυνάμε μου, πώς όρανος δεν χαίρεται, χίρα δεν χαίρεται. Ένα λουλούδι μωδιώδες, Μεγαλυνάμε μου, και μου το πήραν της κικκής — φρουτοτόμα μου μωμάκι. Παιδιά δεν τη θέλω τη ζωή, καλές μου φιλενάδες, σκάψτε το μνήμα του πατρί για ναμπε και γώ μέσα.

Ημέρα που ξεμείρασε για σένα ήταν κρύα, ήταν για σένα θάνατος, λεβέντη πικραμένη. Γεράκι πέρασε κακό, πήρε την περδικά σου μέσο από την άγκυλά σου, λεβέντη πικραμένη.

Βαρύς βοριάς έφύσησεν, έσειτρεν η γη με, κι' έπει ο δέντρος ο ψηλός με τα μαυρά (αλάνια)

όπου καθόνταν οι φτωχοί στον λοκό του άου (κάτω)

Κι' από το βρόντο τον πολύ τραντάχτην (τάπος)

ό τόπος απ' όρανεσε και πάντα θα σε κλαί, θα κλαίν' η χίρες, τα όρανα κι' όλη η γη (χοιράκι μας)

θα κλαίη σε όλο το χωριό κι' όλο το βάλτο, πώχασε το καμάρι του, το δοξαριό μου άφνη.

Άχ, ήξερεν αγιάτρευτα ο Χάρος να πληρώσει και πήρε τη μονακριβή, τη θρημένη κική που ήταν λουλούδι του σπιτιού και του χωριού (καυρά)

Άνοιξε τα ματάκια σου τα βαριθυμωμένα και κύτταζε τη μάνα σου, την πικραμένη μάνα πώς κλαίει και μοιρολογεί και χύνει μαύρα (δάκρυα)

και κύττα τις συντροφίσις τις πολυμαρμα (μυές)

πούρθανε να σε πάρουνε στη βρύση για να (πότε)

νερό της δόλιας μάνας σου να φέρης κατό: (πρότα)

Χίρα την κόρη μου άφνης τη μυιοχάινει (μνή)

κι' ελνε η μαύρη πάρα νειά και χίρα δεν τίς (πρότα)

που αν περπατήση γρήγορα θα πούν πως αν (τρα θέλει)

κι' αν περπατήση άναγα θα πούν πως αν (μαρμάν)

Διπλή τη μάνα μαχαίρα χτυπάει στα φίλια (καρόλα)

όταν θα χάση νεύπαντροπαιδιμοσφορημένη (καρόλα)

γιατί μαζί με το παιδί της φεύγει και η νύφη (καρόλα)

η νύφη η μονακριβή, η πολυαγαπημένη.

Κι' όταν τη δει στην έκκλησιά που πάει να κοινωνήσει θα της θυμίζει το παιδί που της το τρώει το χόμα και θα της οκίζει την καρδιά τη βαρυντήνη.

Για πές μου, πές μου, κόρη μου, πότε να σε παντρώ, να σε παντρώ άμνηνο, να σε παντρώ χρόνο; Ελνε πολύ το ξάμνηνο, άσαστος είν' ο χρόνος!

— Μάνα μου, αν ήταν ξάμνηνο, μάνα μου, αν ήταν χρόνος, θάτανε λίγο το κακό, λίγο και θα φτουρούδες.

Έγώ, μανοίλα μ', να σου πώ πότε να με παντρώ, όταν θα στήνη ή θάλασσα και γίνει περικόλι, όταν θ' άνθισ ο ξέρακας και βγάλει νειά βλαστάρα, όταν θ' άσπρη ο κόρακας και γίνει περιστέρι.

Μη μου χολιάσεις που θα πές αυτό στον κάτω κόσμο, έχει θα βρής τη βιά σου, τη μάνα τη δική μου, αυτή θα σ' έχει όπως εγώ, θα σε κυττάει σαν μένα, κι' έχει θα βρής το μπάριμα σου, το δόλιον άδερφό μου.

Κάτω αυτού σου ξεχεται, πατέρα μου καϊμίνε, ο γιός μου ο μονακριβός και τί (διδό σου άγνή)

Να το κυττάς, πατέρα μου, μην (τύχει και καλώσει)

μην άπομείνει νηστικός, μη μνή (νυμφόσμος)

γιατί ακόμα είνε μαύρο και καλό (μνημόνιο)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Ένα λουλούδι σπάνιο, μέσα στον άνθωνα των θοράων και κομνών Ατθιδών. Έκφρασε το φυσιογνωμία, που την χαρακτηρίζει εσωτερική ευμορφία. Σιλουέττα συμμετρική, χαρίεσσα με κάλλος Παριζιάνη. Χάρμα συμπαθητικότητας με διακρινόμενον προνόμιον σπουδαστικής. Περιζήτητη και άγαστη εις τας πλέον έκλεκτας Ατθινάικας συγκεντρώσεις. Άγαπά πολύ τον χορόν, ίσως έπει είνε εξαρτυκτής χορευτικής δεινότητας. Είνε άπάνθημα χάμης, καλώςήνης, έκλεκτικότητας, προνόμια τα όποια ένσυντατίσθη με τον πόν έκλεκτόν μνηστήρα της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξιόσις εις την Ρουμανικήν Πρεσβείαν.

— Η άνωτέρω με διγαράδιον κύκλον κεκλημένον, είχε μια άρρεβν πολύ εύχαρακτη, τον άριστον χορό της οικοδοποποίησης, με η τελευταία φάς της μόδας, το όποιον έχει έξωτικό χαρακτηριστήρα και κρείται με βήματα εσλόνου—φάξ.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην χορευτική μαστίχα παρά τφ κ. κ. τ. Γ. Έμπερζόου.

— Η οικοδοποποίηση, τύπος γοητευτικής κρεολής, με τουαλέττα από λινόδο μπλε σατφίρου.

— Διάκοσμος αιδούσων άρχοντικός και καλαίσθητος.

— Ίδιατέρως, έθαμάσθη μια αιδουσα σε ρυθμό 1880 με κίτρι-ης σάφες.

— Παραεθρήσαν κ. και κ. Μαζωράκη, κ. και κ. Λυκαορδοπού-ις, φέρουσα πολύ σικ τουαλέττα μαύρη με γραβάτα από λευκή έρ-μα και μικρό καπέλλο μαύρο, ή κ. και δις Δ. Φορέστη με μπλε—τουαλέττα, κ. και κ. Κυριακού πολύ σικ, με φόρεμα μάλλινο μαύρ ή κ. και δις Γ. Οικονομοπούλου, φέρουσα πολύ σικ φόρεμα λινόδο με μπλε σατφίρου και ήτο μία από τις θελκτικώτερες έν-στασεις.

— Άρρωσάτη ήτο ή παρελθούσα έκ Λονδίνου δις Λένα Άμπα-τέλλου, ήτις απέδιδε έντύπωσι φυγορρινού υπό έποψην κομψότητας και ντυμάτων, με κρέπ—μπρινγιν μπλε και θαυμασία βέστα από άσπρη—όνττον, το καπέλλο της αντιπροσέπει την τελευταία υπό-βη του Παριζιανισμού, από σατέν σιρ σε χρώμα έσφοντ, είδος τικ πολύ μικρός, πτυχωμένη τεχνικά και διευθετημένη κατά τρόπον, ότε να φαίνεται ή χρυσή κόμη της.

— Έπίσης παρευθρήσαν κ. και κ. ντε Σέττα, φέρουσα κομψή μαύρη τουαλέττα και καπέλλο σικ, είδος μπερ, κ. και δις Λυκαορδο-πούλου με θαυμασία τουαλέττα και καπέλλο μαύρο, κ. και κ. Τσαμα-λά φέρουσα μπλε—ροιά κομψή σύνολον, κ. και κ. Γ. Σούτσου, κ. και δις Ν. Νικολαδη έμψυχο εκκοσι της Βόγκ με μαύρο φόρεμα και σάφρα—φύγγο από έρμιν, καπέλλο μικρό μαύρο τορσάντα από έρμιν.

— Χορός με πολύ άντραίν, χαρτωμένο το γιροπτε των δνίδων άδρας Δημητριάδης με βελούδο μπορντό, Δ. Έμπερζόου με μπλε—σατέ, έξισιο σύνολον, βέστα χαρτωμένη, γαρυφιαμένη με γούνα μαύρ, Λούση Φορέστη βελούδο μαύρο σε γραμμή καλλιτεχνική, Γ. Χαροάσου πολύ σικ με κρέπ—σατέν φορμπουά.

— Τέτον εις μικρόν φιλικόν κύκλον προχδές παρά τη δνίδι Χ. Ράλλη.

— Διακρινόμεν την κ. Χαλκοκινδύλη, το γένος Μαυρομυαλή, κ. και κ. Κ. Δοσίου, κ. και κ. Μελετοπούλου, κ. και κ. Γ. Μακκά, την κ. Ρουσσέν, κ. και κ. Δ. Βικέλα, κ. και κ. Γ. Ράλλη.

— Πολύ εύμορφες απ' δεξ Παλατιανού με σικ μπλε και άσπρη τουαλέττα, Ρουσσέν με μαύρη και Ζερμάνια με μπλε—σατέ.

— Μία πολύ εύχαρακτη βραδυά στο Άτελιέ, σε στενόν κύκλο κη-λίμψον.

— Η όμοια αιδουσα πλήρης από έκλεκτό κόσμον, σιλουέττες σαν βινέτες Παριζιάνικες, τουαλέττες βραδυνές.

— Παραεθρήσαν Έγυνογος και κ. Π. Άργυροπούλου, φέρουσα κομψή άσπρη τουαλέττα, Πρε-σβεινής Ρουμανίας και ή κ. Ρα-σάν, θαυμασία με μαύρη δαν-τίλλα σε γραμμή άριστοτεχνική.

— Ταπεινωμένος της Γαλλίας κ. Παρβ, Προσευτής Σουηδίας κ. Άλμαρτσκιαν, Γραμματέας Τρο-ποδοακής Προεδρίας και ή

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

του κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Αισθηματικό ρομάντζο.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικό δι' έν έτος Δρχ. 150 11 Έξωτερικό Δολάρια 6.
Έξωμηνος 80 11 Άμερικής 6.
και δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έπρία συνδρομή Σελίνια 30.
Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευδύνονται προς τον
Ίδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, έν Αίγυπτο - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικόν Κογκό ο κ. Γεώργ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευδύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

Στην εποχή του Μεγάλου Ναπολέοντος, όταν ή Γαλλία πολέμο-σε με τη Ρωσία στην Κρόικα και ή Έστώνια δεν ήξερε με ποιόν απ' τις δυο χώρες να παχθή, συνήλθε σε σύσκεψη ή Γερουσία της, για ν' άποφασίσση σχετικά.

Άφου οι σήτορες έλαβαν τον λόγο και μίλησαν διά μακρόν, ο πρόεδρος σήμανε το κουδούνι και σηκώθηκε για να βγάλη το συμπέ-ρασμα της συζήτησεως.

Όλοι τότε κρεμάσθηκαν απ' τα χείλη του και μέσα στην άγω-νιάδη σιωπή, ύπνώθηκε ή φωνή του άγαθού Κερκινραίου προέδρου, ο οποίος έλεγε τα εξής άμμητα :

— Κύριοι γεροντοσασταί, ή θα νικήση ή Γαλλία και τότε δεν ξέρω τίποτε, ή ή Γαλλία θα την πάθη και τότε... δεν ξέρω τίποτε...

Έννοείται ότι οι άκροαταί, άκούγοντας τα λόγια αυτά του προέ-δρου, έσκασαν στα γέλια και το τέλος της συνεδριάσεως έλαβε φαι-δρο χαρακτηριστήρα.

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Στη Σερβία, όταν ή νύφη οδηγείται στο σπίτι του γαμπρού, κατε-δαίνοντες απ' τ' άμύξη που τη μεταφέρει εκεί, είχε υποχρεωμένη να κροποπατήση επάνω σ' ένα σασκαβί με κρεβάρι, που το τοποθετούν άπ'ηφες στο κατώφλι. Κατόπιν πατά σ' ένα άλλο, παίρνει στο κάτω της χέρι μια μπουκιά με κρέμα κρεασί, βάζει κάτω απ' τις μασχά-λες της από ένα καρβέλι που της δίνουν και, καταφορτωμένη έτσι, μπαίνει στο σπίτι του συζύγου της. Συναντών σύμβολο της άφθονίας των προϊόντων της γης και της ευμάρειας της οικογενείας.

κ. Βίσεφ μάσην άντέλλα, ρός περιδέρασι και ρός γάντια, Γραμμα-τέυς της Ρουμανικής Προεδρίας κ. Δημητράκου, Στρατηγός και ή κ. Ταρσούλη πολύ όμοια με άσπρη τουαλέττα, Στρατηγός και ή κ. Μαζωράκη, κ. και κ. Όκάρφς, πολύ νόστιμη και κομψή με έπικραία, κ. και κ. Άποστολίδη, φέρουσα κομψοτάτη άσπρη τουαλέττα.

— Και απ' δεξ Βελγικήν πολύ εύμορφη σαν ένα κομψοτέχνημα με μπλε—σατέ, Ραυτοπούλου πολύ νόστιμη με άσπρη έσφοντ, Σαν ή μία ρός και ή άλλη σάφρα, πολύ εύμορφος, Φράγγου νοστιμιάτη με άσπρα. Και οι κ. κ. Έβερτάκης, Τούρκος, Άνδρεάδης, Άξε-λός, Παπαδημητριάδης, Παπαδάκης, Καλαμάρας, κλπ.

— Άτρεξιόν ένδουσιαστική ήτο το τρανόνι της κ. Μάρνη Κα-ρατζά, ή όποια ήτο ύπερ ποτε εύμορφη και κομψή και έτραγουδούσε με την τέχνη και την γούστα που την διακρίνει.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΞΕΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

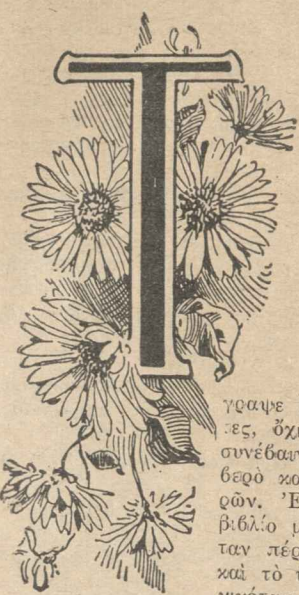
Η εικόνα του Ξεφυλλού μας, είχε έρχον του Γουλιέλμου φον Σάν-τουον, με τον τίτλο «Μινιόν».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύ-τως ίκανοποιητικές τιμές κα-λά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πώσης γλώσσης, κα-θώς και διάκληρες διδασκόντες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΩΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Δ'.
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

Το πρώτο μου έργο, μία θεατρική φαντασία, παρμένη από την παράδοση του Γεφυριού της Άρτας, όπως ανέφερα και σε προηγούμενο σημείωμά μου, το έδωκα σε ιδιαιτέρως ευχάριστο, χωρίς να κάνω καμιά προσέλευση για να παχυνθώ. Ήθελα πρώτα να γίνω γνωστός, ώστε όταν περάσει η γέννηση του θεάτρου με τα χειρόγραφα ενός καινούργιου μου έργου, να μη με ρωτάνε πώς είμαι και τί θέλω; Εύτυχος στάθηκε πολύ τυχερός και έγινε μεγάλος λόγος για το έργο μου αυτό. Αυτό το χρωστάω κατά μεγαλύτερο λόγο στον κ. Γεώργιο Πάπ που εκείνη την εποχή έδωσε την έφημερίδα «Αθήνα». «Ε-

γραψε πως το έργο μου είχε μέσα ανηλικιότητα, όχι τόσο πολύ γιατί το πίστευα πως αυτό συνέβαινε πραγματικά, με γιατί τότε έκανε φοβερό και τρομερό πόλεμο εναντίον των μαλλιαρών. Έγώ έδειχτικατάστα είχα αφιέρωση το βιβλίο μου στον Ψυχρό και η γλώσσα μου ήταν πέρα για πέρα δημοτική, γιατί άλλως τε και το θέμα του έργου το απαιτούσε. Ή δρῶσι γινόταν μέσα σε χωριάτες.

Βέβαια ένας δημοτικιστής συγγραφέας, ή μάλλον απλώς ένας συγγραφέας, γιατί σήμερα δεν υπάρχει εύτυχως πια συγγραφέας μη δημοτικιστής, άμα παρουσιάζει σε μία οργή του το υποκριτικό Συμβούλιο να συζητή, αναγκαστικά θα μεταχειριστώ και καθαρεύουσα, αν θέλει να είνε μέσα στην πραγματικότητα και την αλήθεια, μία στην περίπτωση της δικής μου εκείνης της εποχής, δύο το έργο ήταν σε λαϊκό περιβάλλον, μία φορά που ήταν και παρμένο απ' τη δημοτική παράδοση, ώστε ο τιμημένος φίλος μου κ. Γεώργιος Πάπ είχε κάθε λόγο να γίνη θηρίο και να ξεσάσει εναντίον μου στην έφημερίδα του.

Όπως σάς είπα, ήμουν τότε νεαρός αξιωματικός του Ναυτικού. Ο υπονόμος των Ναυτικών έδιάβαζε βέβαια αυτά και με παρέπεμψε στον εισαγγεή του Ναυτοδικείου επί προσβολή της δημοσίας ηθικής. Τί ήταν όμως αυτό το τόσο φοβερό και τρομερό που έβγαζε την ήθικη; Στο Γεφυριό της Άρτας, μαζί με το στοιχείο που έβγαζε τη νύχτα και φώναζε: «Και μη στοιχειώστε άνθρωπο, μη ξένο, μη διαβάτη, παρά του Προτομάτορα την άρση τη γυναίκα...» εγώ πλούτιστα αυτή τη σκη- νή με τη φαντασία μου και παρουσιάζα νεράιδες και καλλικαντζάρους. Οι καλλικαντζάρους, κατά τη Νεοελληνική μυθολογία, μοιάζουν τους Σατύρους της αρχαίας μυθολογίας, δηλαδή είνε λάγνα στοιχεία, κυνηγούσαν τις όμορφες νεράιδες και μεταχειριζόντουσαν κάποια ανάλογη γλώσσα ελευθεριό- λουσα, πάντα όμως με ποιητική κι' όχι χυδαία μορφή.

Θυμάμαι μάλιστα πως εξέτάσθηκε για μέγιστης και ό Κοστής Παλαιάς και κατέθεσε, αν θυμάμαι καλά, πως για τον συγγραφέα δεν υπάρχει ήθικη, με μόνο αισθητική και αν άρχιζαν να καταδιώκουν τους συγγραφείς για προσβολή της δημοσίας ηθικής, κανένας απ' αυτούς δεν θα έμνε ακαταδίωκτος. Και ό Σαίκτηρ και ό Μολιέρους έχουν μέσα στα έργα τους φράσεις, που βέβαια παρμένες χωριστά μπορούν να ελευθεριάζουν, με μέσα στο σύνολο του έργου συμβάλλουν στην ποιητική του αρ- μονία.

Ο Βασιλικός Έπιτροπος του Ναυτοδικείου συμ- φώνησε με τον Εισαγγεή και πρότειναν την απαλ- λαγή μου, με ελπίαν πως πρέπει να τιμωρηθώ του- λάχιστον πειθαρχικά. Το υπουργείο άφηνε και να με τιμωρήσει. Ή υπόθεση είχε άνοιξις πια.

Εκεί λοιπόν που λαχταρούσα την άγκυρά της Μελομένης, ό Ποσειδών με κρατούσε αιχμάλωτο και δεν με άφνε να κάνω βήμα. Οργισμένος με τον «Πηρέα» και μέσα σ'ας τρικυμίες της συλλογίζομαι την «Γριμμάς» του Σαίκτηρ. «Ήσαν σαιγίες που άπογοιτηθήκα. Ήθελα την ελευθερία μου. Ξαλομένος στην κου- κέτα μου, διεικνύομαι θεατρικά παρασκηνία. Εύτυχος ήμουν μονάχα

Η καλλιτέχνης κ. Αικατερίνη Βερόνη (20χρονη φωτογραφία)

στην επιθεώρηση της Κυριακής. Σάν άπαρχος που ήμουν, έγραφε να τεθώ επί κεφαλής της φρουράς και όλου του πληρώματος και να πα- ρελίσσω πρό του Κυβερνήτου, που καθόταν πίσω στην πόρτα. Μίας έφτανα στο θύρο του, έγραφε να κατεβάσω το σπαθί μου για να τον χαιρετίσω. Αυτό μου άρεσε, να σ'ας πω την αλήθεια, γιατί είχε και από θέατρο. Σ'ας βεβαιώ πως έπαυσα πολύ καλά το ρόλο μου. Μην ό Λούης ό ήθοσιος θά μπορούσε να παίξει καλύτερα από μένα, γιατί είνε γνωστό πως του στέκουν τέτοιοι ρόλοι, καθώς λέει δηλαδή ό δι- διος, γιατί εγώ τον έχω για καλύτερους.

Εκείνη άκριβώς την εποχή τον καλό μου φίλο Λούη τον άνω- μωσα στο Βόλο. Είχαμε πάει εκεί μ' όλη τη Μοίρα του στόλου να τους πρώτους Ιππευτικούς άγωνες που έγιναν στη Λάρισα. Μά απ'ό- τ'ό ταξείδι άξίζει να το διηγηθώ πλατύτερα, γιατί συνδέεται μ' ένα παράδοξο, πολύ παράδοξο με την αλήθεια, γεγονός: που βίωσα με- τ'όταν ξεκίνησαμε απ' τον Πειραιά, στο πλοίο μας επιδόσθηκε ό λόκληρο το Έπιτελείο του Βουδούρη του ύπουργού των Στρατιω- κών. Τους Ιππικούς άγωνες της Λαρίσης θά τους παρακολουθούσε όλοι οι έπαρχοι και ό τότε Δεσφός ό Άρχηγός του Στρατού Κο- σσιαντίνος.

Μόλις ξεκίνησαμε από τον Πειραιά, μερικοί του Έπιτελείου που ύπουργοί, μου πρότειναν να κάνουμε ένα ποκράκι. Για να μη τις δυσαρεστήσω, άφου τους φιλοξενούσα, παραδέχτηκα. Όσο πήγαμε όμως, το παιχνίδι άναβε. Έγώ είχα μία ροδέρη τσίχη. Σχέδη απ' το πρώτα, γιατί όλοι έβγαν, έκτος από μένα, και μ' αυτό δεν π'ες έκανε καρδιά να διακόψουν το παιχνίδι. Είχα μαζί μου μερικούς με- στίβα τα χρήματα. Έπ'ήγαγα με δύο έφτάκια και να τους δώσω λεφτά, μία φορά που ή τσίχη μου καταντούσε σκάνδαλο και είνε γδυόσι μέσα στο σπίτι μου ξένους ανθρώπους... μ'α τί το θέλες, τί δυό έφτάκια δεν άφύσσαν να γίνουν τέσσερα και δόσων μερ- ας π'οστά μου.

Έβγαζα όμως με είδοσις ό έπιφορτισμένος ναύτης π'ος πληρώ- ζουμε στο λιμένα του Βόλου. Έγραφε να σηκωθεί να πάω έπίτω στη γέφυρα για να κάνω την άγκυροβολία, μία φορά που ό άρχιστο της είχε αναθέσει σε μένα την κυβέρνηση του πλοίου. Μά πως να φύγω έτσι άμέσως, που τους έπαυσα δια- τα λεφτά; Είπα λοιπόν στο ναύτη να με είδοσις την ώρα που θά μπαίναμε στο λιμένα. Σ'έ ήρω-φ'ότι και πάλι ό ναύτης, με εγώ όστων να γίνουν οι δι- φοροί λογαριασμοί άργιστο. Όταν ήμουν και στη νέκισσα, τή πλοίο ποιοιούσε μέσα στο λιμένα δια- ταχώς. Έκράτησα άμέσως τη μηχανή για να κόψω την ταχύτητα, με έλεγε φωνάζει ό άρχι- ποστολής του στόλου και μου έδωκε ένα σχέδιο άγκυροβολίας σε όρισμένο σημείο, στην τομή δυό δι- πειπέσεων των αναριών του λιμανιού. Μου είπα με- λιστα επί λέξει τα έξης: «Πόρσε, γιατί έπί έπί π'ας πρώτος στο Βόλο με το Έπιτελείο του ύπουργού. Την άλλη μέρα θά έρθουν τα άλλα πλοία της έπι- φρας Μοίρας τον ποταμίων και έμεις με τη διοικητή Μοίρα, όλόκληρος δηλαδή ό στόλος με το Ναύαρχο. Από την άγκυροβολία λοιπόν τη δική σου έξαρτάς ή άγκυροβολία όλου του Στόλου, γιατί τα άλλα πλοία θά άγκυροβολήσουν σε όρισμένες άποσις απ'ό- σένα και σε άριστικό σχηματισμό. Θάρθω και έ- ν' οι άλλοι, λοιπόν κύτταξε, Χόρν, μη μ'ας κάσις ρεζίλι.»

Είχα λοιπόν στο χέρι μου εκείνη τη στιγμή δυό το γόητρο του Έλληνισμού, γιατί έγραφε να δεξέται στους ξένους πως είμαστε άληθινοί άπόγονοι του Μισούλη! Μά εγώ εκείνη τη στιγμή ανέβαινα στη γέφυρα ζαλισμένος απ' το πόκερ και π'ος να δώ φωνάκια για να τα διαπείσω; Στά μάνα μου μορ- στά χόρειαν ακόμα τα χαρτιά της τράπουλας! Άν λάβουμε μάλιστα απ' όλην πως ήταν σούρμα, δε- λαδή ούτε φως, ούτε σκότος, κάτι στην άπόφαση με- ταξεί απ'όρας και άφθαρσίας, ή όρα δηλαδή της όπας ξέχουν όλοι οι ναυτικοί, δυσκολεύεται ναυ- τες έξωορίση τα άναγκάμενα στη δύσπνοια, ή επι- φησι ήσαν πολύ δύσκολη. Είπα όμως σ' ένω άπο- ματικό να διαπείση με την παιδεία. Μά το πλοίο ακόμα έτρεχε, π'ος να κατή απότομα ό δρόμος του; Πηγάζουμε όλοταχώς προς το μοναγίο του λιμανιού. Μέσα στο δι- φικόλο έκτονο φως ό αξιωματικός δυσκολεύεται να διαπείση και σύγχρονα άκούω το βοήτο που άνέκυρε απ' το βόθρ το βοήτο, να μου φωνάζει: «Δεξιόθεν βήθος τέσσερα, μ' άλλος λό- γους τέσσερες δογνές! Που πάμε λοιπόν; Καθώς το πλοίο π'ος έτρεχε, σε λίγο θά πέφταμε έξω στα ριχά, αν δεν καλούσαμε το μοναγίο, κι' ό άρχιστορνήτης από πίσω από την πόρτα μου φωνά-

ζε: «Παντελή, μου φαίνεται πως τραβάς με τον «Πηρέα» για κα- ν'ό. Και πραγματικάς ήταν καλοκαιρί και στο μοναγίο φανόντου- σαν καθαρά τα τραπέζια, όπου οι Βολιώτες έπαρναν τον καρέ- νας. Μπροστά λοιπόν στον κινδύνο, άφνω στη μέση τις διαταγές του άρχιστολέως και διατάσσει: «Πόντισον ή δεξιά!» Έβγαζα άμέ- σως και άνάστα τη μηχανή και έτσι κρατήθηκε το πλοίο. Την άλλη μέρα μόλις έξημέρωσε ό Θεός, ανεβαίω στη γέφυρα. Ήταν μία μέρα καθαρταί και τα χτήρια όσον φανερών έξωο- ρισαίνα. Τα διαπείω και ό της εκλήξεως! Βρισκόμαστε στο δρόμο μας κατά το σχέδιο που μου είχε δώσει ό άρχιστολέως του Στόλου. Τί στανική, ή μάλλον θεική σύμπτωση! Η τσίχη του π'ος έξαλονουθόσε.

Το άπ'όνομα έφτασε και ό Στόλος. Ο άρχιστολέως μ' έφώναξε να με έξαρσει την ενάρσεσις του. Έπιτυχία μοναδική! Και τότε σκε- πτόμην: Θά έχω άραγε τέτοιες έπιτυχίες και στο θέα- τρo; Μά αυτή ήταν μία καθαρή σύμπτωση, ένα παιχνίδι της πλανεύτριας αήτης γήρας που λέγεται Τύχη! Μά πως και ή έπιτυχία στο θέατρο τί άλλο είνε; ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Ε', μέρος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η κυρία ντε Σαμπράν προς τον
Ιππότη ντε Μπουφφλέ.

«Ποτέ, χρυσέ μου, δεν σ' άγά- πησα τόσο όσο τώρα, κι' όμως ποτέ δεν ήσουν λιγότερο άξιος της ά- γάπης μου. Γιατί, όχι μονάχα δεν με συλλογίσασα καθόλου, αλλά ούτε κι' ή ήλπι που με βασανίζει έξ ατίας σου σε συγκινεί. Έχει περάσει μ' ή βουάδα τώρα που δεν έλαβα ειδήσεις σου κι' αυτό με κάνει να έμφορο σε άπιστευτο βαθμό. Δεν υπάρχει τρέλλα που να μη μου αρέσει απ' το μυαλό. Βάζω στο νου μου τις πιο άλλοκοτες έπιτυχίες για να μπορέσω να σε άποστραφώ. Τού κάκον όμως... Άντι να σε σ'ήρω, σε άγαπώ ακόμα περισσότερο... Πές μου λοιπόν, με τί κα- ρικιόνα πραγματικά και δεν μου άπαντάς; Ποιες είνε αυτές ή τόσο σπουδείς ύποθέσεις σου, που σ' έμποδίζουν να μου γράφεις και να με συλλογίσσαι; Ω! δεν ξέρεις πόσο άνυπομονώ να μου άναγγείλης τη γρηγορία σου ή τούλάχιστο να μου δώσης καμιά συμβουλή για να πάω έπίτωνη.

Κοντά του κάθε θάνατο μπορεί να όποφέρο
Μά μακριά του ή ζωή δεν είνε πεία ζωή...

Όπως λέει κι' ό Μίλτον στον «Άπολεισθέντα του Παράδεισου» σ' ένα μέρος όπου μιλάει ή Εύα για τον Άδάμ. Ναι, ή θέσι της προνάμης μας δεν ήταν καθόλου διαφορετική από τη δική μου. Βρίσκω μία ά- παρη άμοιότητα μεταξύ του πάθους της και του δικού μου. Ή μόνη διαφορά είνε πως εγώ δεν άγαπήθηκα όσο αυτή. Ο Άδάμ ήταν λι- γότερο άξιοάλογοτος από σένα, αλλά ήξερε ν' άγαπά καλύτερα το έλπιό του. Έσύ δεν θά φουιάζεις για χάρι μου ποτέ έναν παράδεισο για τον ήδονές και άπολαύσεις, άφου ήν μπορείς να θυσιάσεις ούτε την πα- ραγωγήνη ιδιοτροπία σου.

Δεν ξέρω αν είνε ή άνάμνησί σου που κι' είναι να βρίσκω ένα άτέλειστο θέλ- γηρο στις σελίδες του «Άπολεισθέντος Παράδεισου». Άλλ' απ' τον καιρό που π'όλεξω την παλαία μου παιδαγωγό, τη γρηγορία μ'έ Μπύλλερ, δεν κάνουμε τί- ποτε άλλο παρά να διαβάζουμε στίχους του Μίλτονος. Είνε γοητευτική για το ήθος σου που βλέπει να δείχνω προς τον κατή της αίας. Και καθώς έχει μία προ- στανή καλοσύνη και τρυφερότητα κι' αυτή, προσπαθεί να άναστήσει τις φη- λαιγίες μου έλλείψεις. Άναζητεί τα καλύτερα κομμάτια του Μίλτονος και μ'α το ξέρει με μία αντίληψη και μία διαίσθησι που μου διαφωτί- ζουν και τα σκοτεινότερα μέρη και μου γνωρίζουν όλες τις όμορφες της έπιστολές.

Ηρόδοτος άναγνώστος περισσότερα από τη συναναστροφή της μ'ς Μπύλλερ, παρά από το πνεύμα της, ένω έπί μου παίρνεις και το λίγο που έχω. Άληθινά, κι' εγώ δεν ξέρω γιατί σ' άγαπώ. Ή άγάπη μου βασίζεται χωρίς άμφιβολία στην κατάρτα του Θεού που βασταίνει τους παραπορές μας, έξ ατίας του γνωστού τον άμοιότητάς. Ο έρωτός μου είνε ή μεγαλύτερη δυστυχία μου κι' όμως δεν μπορώ να λυτρω- θώ απ' αυτόν. Δεν υπάρχει μαρτύριο που να μη μ' έκαμες να το δο- κώσω, από κοντά κι' από μακριά, κι' όσ'όσο σε προτιμώ από κάθε

«Παντελή, μου φαίνεται πως τραβάς με τον «Πηρέα» για κα- ν'ό. Και πραγματικάς ήταν καλοκαιρί και στο μοναγίο φανόντου- σαν καθαρά τα τραπέζια, όπου οι Βολιώτες έπαρναν τον καρέ- νας. Μπροστά λοιπόν στον κινδύνο, άφνω στη μέση τις διαταγές του άρχιστολέως και διατάσσει: «Πόντισον ή δεξιά!» Έβγαζα άμέ- σως και άνάστα τη μηχανή και έτσι κρατήθηκε το πλοίο. Την άλλη μέρα μόλις έξημέρωσε ό Θεός, ανεβαίω στη γέφυρα. Ήταν μία μέρα καθαρταί και τα χτήρια όσον φανερών έξωο- ρισαίνα. Τα διαπείω και ό της εκλήξεως! Βρισκόμαστε στο δρόμο μας κατά το σχέδιο που μου είχε δώσει ό άρχιστολέως του Στόλου. Τί στανική, ή μάλλον θεική σύμπτωση! Η τσίχη του π'ος έξαλονουθόσε.

Το άπ'όνομα έφτασε και ό Στόλος. Ο άρχιστολέως μ' έφώναξε να με έξαρσει την ενάρσεσις του. Έπιτυχία μοναδική! Και τότε σκε- πτόμην: Θά έχω άραγε τέτοιες έπιτυχίες και στο θέα- τρo; Μά αυτή ήταν μία καθαρή σύμπτωση, ένα παιχνίδι της πλανεύτριας αήτης γήρας που λέγεται Τύχη! Μά πως και ή έπιτυχία στο θέατρο τί άλλο είνε; ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Ε', μέρος.

καλό και όραίο που βρίσκεται στον κόσμο, ά- κόμα κι' απ' τον ίδιο τον έαυτό μου...»

Η πριγκίπισσα Λουίζα - Άδελαΐς ντε
Μπουρμπόν - Κοντέ προς τον κ. Χ...

«Φίλε μου, οι φόβοι που νοιώθω και που μου κάνουν συχνά τόσο κακό, συγγενότη- καν τώρα σε μία μεγάλη δυσπιστία προς τον έαυτό μου. Άκούσε με και πίστεψε αυτό που θά σου πω: Είμαι καλή και ή καρδιά μου ξε- ρει ν' άγαπά. Πιστ' άλλο όμως πέρα απ' αυτό! Έσείς έχετε πολύ πνεύμα, εγώ καθό- λου. Θά καταντήσετε στο τέλος να με βαρε- θήτε για την έπιμονή άγάπης μου. Είμαι έξ' άλλου βέβαιη πως μία γυναίκα που άγαπά ά- ληθινά μένει σταθερότερη στην άγάπη της από έναν άντρα έρωτευμένο. Έσείς οι άντρες έχετε πλήρη συναισθη- σι της δυνάμεώς σας και της ύπεροχής σας. Άγαπάτε πολύ την έ- λευθερία, για την όποια είστε πλάσιμοι και σ' είνε δυσκολότερο από μ'ας να ύποταχθήτε στα δεσμά που σ'ας έτοιμάζουν κάποτε ή καρδίες σας παρ'α τη θέλησί σας.

Εμείς όμως, φίλε μου, γεννιόμαστε άδύναμες κι' έχουμε άνάγκη ύποστηρίξεως. Ή άνατροφή μας δεν άποβλέπει παρ'α στο να μας κ'αη να αισθανθούμε πως είμαστε σκληρές και πως θά είμαστε πα- ροιένα κάτω απ' το ζυγό. Αυτή ή ιδέα έντυπώνεται ζωηρά και μέ- νει για πάντα μέσα μας. Είμαστε προικισμένες για τη σκληριά κι' έ- κείνος που θά μ'ας σκληρώσει την καρδιά μ'ας φαίνεται πολύ έξισυγλη- τος. Άναγκασμένες ν' αντίτασσουμε δδ'ακάπα στις κλίσεις και στις έπιθυμίες μας τις προλήψεις και την κοινωνική έπάρεια, δεν έχουμε ελεύθερα παρ'α μόνο τα αισθήματά μας, αλλά κι' αυτά είμαστε ύπο- ρωμένες να τα φυλάζουμε μέσα μας. Όλα αυτά, φίλε μου, έ- χουν ως αποτέλεσμα να προσκολλώμεθα στον άντρα πολύ δυνατά ή τούλάχιστο πολύ σταθερά.

Όσοι όμως να άπαύομαι στα παραπάνω και να μην έχω δίκιο. Άν είνε έτσι, ό άγαπημένος μου έχει ύποχρέωσι να μου τ'ό πη και να προσπαθήσει να με σπρώξει σε σκέψεις οσσότερες. Η Ώρα είνε δυό μετά τα μεσάνυχτα και θά με μαυλώσει αν δεν σε καληνυχτίσω. Χαίρε, φίλε μου! Ω, πόσο σε άγαπώ, σ' άγαπώ απ' τα βάθη της καρδιάς μου!...»

Της ιδίας προς τον ίδιο.

«Ενόμωζα πως άπάντε δεν άλλάγραφα τί- ποτε στον άγαπημένο μου. Δεν είμαι και τόσο καλά από χτές το βράδυ. Άλλ' ό άγαπημένος μου άς μην άνησυχήσει καθό- λου, δεν έχω τίποτε το σοβαρό. Όταν ά- πόνε πήρα το χαρτί και την πένα, ήθελα να τού πω κάτι άλλο. Ήθελα να τού πω πως τον άγαπώ — ό, ναι! πολύ τρυφερά — και πως κλαίω παρ'α όταν τον συλλογι- ζομαι. Κλαίω γιατί δεν βρίσκεται εδώ ό άγαπημένος μου που μ' άγαπά τόσο πολύ. Ά, πόσο μακρις μου φαίνεται ό καρδός όταν τ'ω χωρισμένη απ' αυτόν! Όσοσο δεν παύω ποτέ να τον σπ'ολογίμαι, τον βλέπω κάθε τόσο, τον άκούω, τον μιλά, διαβάζω τα γράμματά σου, τα όρατα γράμματά σου. Χτες το βράδυ προτιμώ τε- ραίοντα σου...»

λειώσω τη δική μου έπιστολή, τη διαβάσα τρεις-τέσσερες φορές, κι' έπειτα άργότερα την ξανάδιαβάσα άλλες τρεις φορές και κατόπιν τον έσβόλιστ'α ως τις τέσσερες ή ώρα το πρωί. Όλα αυτά όσ'όσο μου κάνουν μεγάλη εύχαρίστησι. Ω, ναι, φίλε μου, νάστε βέβαιος κι' αυτό...»

Η αυτοκράτειρα Αικατερίνη Β' προς τον...

«Όταν άρχισα αυτό το γράμμα, έννοιωθα εύτυχία και χαρά κι' ή σκέψις μου περνούσαν τόσο γρήγορα απ' το νου, που δεν ήξερα τί γίνονταν. Τώρα όμως δεν είνε το ίδιο. Είμαι ήθισμένη μ'α στη θλίψη κι' ή εύτυχία μου έχει χαθεί. Έβγαζα μάλιστα στη σκέψη να πεθάνω, γιατί έβγαζα για πάντα, εδώ κι' όχτώ μέρες, τον καλύτερό μου φίλο. Πιγμένη απ' τους λυγμούς μου, σου άναγγέλλω πως ό στρατη- γός Λάβζκοι δεν υπάρχει πια! Το δοκάτιό μου, που μου ήταν ά- λοτε τόσο εύχαριστο, μεταβλήθηκε τώρα σ' ένα άδειον άντρο, μέσα στο όποιο σέρνομαι παρ'όμοια με σιά. Δεν μπορώ ν' άντικρύσω άν- θρωπ'νο πρόσωπο, χωρίς να με κάσουν οι λυγμοί, οι όποιοι μου κό- βουν κι' αυτή τη μιλα. Δεν μπορώ ούτε να κοιμηθώ, ούτε να τρώω. Ή άνάμνησι με κυριαρεί και το γράμμα μ' έξατλεί. Δεν ξέρω τί θ' άπογίω, το μόνο που ξέρω είνε πως ποτέ δεν ύπ'ήξα τόσο δυστι- χισμένη στη ζωή. Άνοξα από όλην το σπέρτα μου, βρήκα αυτό τ' άρχισμένο άλλο το χ'αριού, τράβηξα κάποιες γραμμές, αλλά δεν μπορώ να προχωρήσω πια...»

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΙΚΑ

Η γυναίκες στη γλώσσα τους έχουν μέλι και στην καρδιά τους φάρμακο.

Η γυναίκες είνε τα μόνα πλάσματα που γνωρίζουν να δέχονται, γιατί μπορούν πάντα να δέχουν.

Στον έρωτα ή πείρα μοιάζει με το μαρτύριο που φ'α- νει στο τέλος της άρρώστιας.

ΞΕΝΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Από το περιηγητικό βιβλίο του Φερμπέν. Ένας γάμος επί Τουρκοκρατίας. Μία σελίδα του 'Αγώνος. Ο Κτενός στην 'Ακρόπολη. Τι κατάρωσαν τα χρόνια αυτή. 'Αλλ' ένας Γάλλος είνε υποχρεωμένος να σέβεται τους θεούς τους. 'Αλλόκοτες θρησκευτικές τελετές. Ο Μπέης της Καρύστου και τα δάκρυα των σκλάβων. Ένα συγκινητικό δέμα. 'Αγγαρεία υπό τυρπανοκρευσίαν. Ο πληθυσμός των 'Αθηνών. Τα 'Μακρά Τείχη. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα από τα άγνωστα και αμετάφραστα περιηγητικά βιβλία είνε και το 'Οδοπορικό του κόμητος δε Φορμπέν, ο οποίος περιηγήθηκε την Ελλάδα κατά τα τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας. Το βιβλίο αυτό, γραμμένο με πολλή χάρη και παρατηρητικότητα, είνε γεμάτο πληροφορίες για την τότε κοινωνία των 'Αθηνών. Έν πρώτοις, ο Φορμπέν εκθέτει τις εντυπώσεις του από τον Παρθενώνα. Κατά την εποχή εκείνη, ο Έλγινος μᾶς είχε κλέψει μερικάς Κιονάδες από το Ναό της Πανδρόσου, και στη θέση τους είχε βάσει πρόξενος Φωβέλ «για αιώνιον αίσχος του ἀπαγα Σκότου» χάραξε κάτω από τις αλμυρές Κιονάδες την επιγραφή «Έργον Φειδίου», λατινιστί, και στα όμοιά του Σκότου την επιγραφή «Έργον Έλγινου»!

Η κοινωνία και τα έθιμα των 'Αθηνών ήταν περιεργότατα κατά την εποχή εκείνη. Ο Φορμπέν μάλιστα παρανεύει και στους γάμους του εύπορου 'Αθηναίου Σπύρου, γιου του Παναγή Κτενά, ο οποίος έπαιρνε την κόρη του πατρός Γιώργη, θρησκείας της Παναγίας της Βλασσαρούς. Νά λοιπόν τι γράφει ο Γάλλος περιηγητής για την 'Αθηναία καταδοτούλα:

«... Η νεαρή νύφη ήταν όμορφη, αλλά την είχαν παραμορφώσει από τα χονδράκια, τις ψευτικές έλλες και τις κόκκινες και γαλάσιες βαφές με τις οποίες είχαν χρωματίσει τα μάγουλά της και τους γύρους των ματιών της... Η νύφη ήταν τόσο φορτωμένη από ρούχα, ώστε μόλις μπορούσε να κουνιέται. Η συγγενισμένη της στεκόταν στην γέφυρα από δυο τεράστιες λαμπάδες, τρεις παπάδες έμελναν με τη μύτη, και κάθε τέταρτο της ώρας μετέφεραν τη νύφη και το γαμπρό επάνω σε μια εξέδρα, όπου έκαιγονταν οι στενότεροι συγγενείς τους, με καινούργια ρούχα. Η τελετή αυτή ήταν αρκετά σχοιντονής και απειλητικής άνιαρής».

Ο γαμπρός ήταν γιός του άνδρειου Παναγή Κτενά, ο οποίος κατά την 'Επανάσταση έγρανε ένας από τους αρχηγούς των 'Αθηνών πολιτών. Ο ιστορικός Διονύσιος Σουμμελής, που έγραψε την ιστορία των 'Αθηνών κατά τον 'Ιερόν 'Αγώνα, λέει γι' αυτόν τα εξής περίεργα: «Όταν, κατά την πολιορκία της 'Ακροπόλεως, οι 'Αθηναίοι απέφασαν την έφοδο κατά του Σερπεντίη, απ' όπου έπρομηθεύοντο νερό οι πολιορκούμενοι, ο αρχηγός Κτενός έβγαλε λόγο στους συναγωνιστάς του που πρόκειτο να δώσουν, κι' έτελείωσε έτσι: — Βρωμόσκυλα, θά τήνε βγάλουμε αυτή τη δουλειά με παστρικά πρόσωπο; 'Απαντήστε!»

— Θα τήνε βγάλουμε, αρχηγέ! απάντησαν μ' ένθουσιασμό οι επαναστάτες, και άμέσως δόθηκε το σύνθημα της έφορμής τους.

Ο Κτενός τους άνωμασε βρωμόσκυλα για να τους θυμίσουν τη συνήθειά τους...

Αυτού λοιπόν γιός ήταν ο γαμπρός, που στο γάμο του παρενέβη ο Γάλλος περιηγητής.

Ο κόμης δε Φορμπέν συνήτησε στας 'Αθήνας και πολλούς 'Αγγλους πλοιοκύβητες, που διέσχισαν την Ελλάδα προς όλες τις διευθύνσεις της. Βοήθη επίσης και πολλούς 'Αγγλους και Γερμανούς καλλιτέχνες και μηχανικούς, οι οποίοι σχεδίαζαν και καταμετρούσαν, από πολλά χρόνια, με λεπτομερή ακρίβεια τα μνημεία, που μένουν αιώνας τα ευγενικότερα δημιουργήματα της 'Ελληνικής μεγαλοφυΐας.

Την εποχή εκείνη — γράφει ο Φορμπέν — στας 'Αθήνας γινότανε πολύς λόγος για το μελετώμενο συνοικέσιο ενός νεαρού 'Αγγλου με μια 'Ελληνίδα κόρη, την οποία είχε παράφορα έρωτευθεί. Η κόρη αυτή όνομαζόταν Μίνα Μακρή. Ήταν αδελφή της περιήρημης «Κόρης των 'Αθηνών», στην οποία ο Βύρων είχε άφιέρώσει τις ωραιότερες εκεινές στροφές, που τελείωναν με την επωδή «Ζωή μου, σάς αγαπώ!» Ο πατέ-

ρας τους υπήρξε 'Αγγλος πρόξενος πολλά χρόνια. Η όμορφη τους όμως δεν με εξέπληξε, ούτε εύρισκε δικαιολογημένη την φτώχεια αυτή. 'Αλλ' ένας Γάλλος είνε υποχρεωμένος να σέβεται τους θεούς τους υπήρξε 'Αγγλος πρόξενος πολλά χρόνια. Η όμορφη τους όμως δεν με εξέπληξε, ούτε εύρισκε δικαιολογημένη την φτώχεια αυτή. 'Αλλ' ένας Γάλλος είνε υποχρεωμένος να σέβεται τους θεούς τους.

Σε άλλο κεφάλαιο του 'Οδοπορικού του ο κόμης Φορμπέν περιγράφει μια έκδρομή του στο Σούνιο και στην Πεντέλη. Όταν επέστρεψε από την έκδρομή αυτή, συνοδευόμενος από το Γάλλο Πρόξενον — στο σπίτι του οποίου εφιλοξενείτο — μια ύποπτη Αρσενισσία, με τη γραμμή της φρεστιά, έστρωσε τραπέζι, κάτω από μια θαυμασία κληματαριά. Εκεί, τρώγοντας με πολλή όρεξη τα τραγανά του Σουνίου και πίνοντας γλυκό Τσίτσιτο κρασί, θυμήσαν τις έξι-έξι ημέρες των άρχαίων 'Αθηνών και τις αλλαγές που είχε έπαρει ο χρόνος και η επιδρομή των βαρβάρων.

Από τις όνειροπολήσεις αυτές τους έδηλυναν έξωνα τα αόριστα των δερβισιάδων κι' έπηγαν να ίδουν τους θρησκευτικούς γρούς των. «Οι άθλιοι αυτοί δερβισιάδες — γράφει — κατέβηκαν τον λεγόμενον Πύργον των 'Ανέμων (δηλ. το 'Αρσενιόν του Κρηστού). Τους βρήκαμε σε μια κοίτη θρησκευτικής έξωσης, της οποίας τα παραδείγματα είνε σπάνια. Τις μέρες εκείνες είχε φθάσει από τη Μέκκα ένας άγιος Μουσουλμάνος, φέρνοντας ένα μπουκάλι με άγιασμένο νερό από το ηγιάδι του Τζεμπέρ: αυτό είχε εζάψει το θρησκευτικό τους φανατισμό μέχρι μανίας. 'Εβλεπαν και έκτελούσαν χορούς, οι οποίοι άρχιζαν με ήρεμα βήματα, άλλ' όσο προχωρούσαν, τόσο έφανατίζοντο, και στο τέλος έκινούσαν σε τρομερά ούρλιασμα. Γίγνετο, με όμοια φαινογνομία, καλούνταν κατά γής, σκίζονταν τα ρούχα τους. Οι άλλοι τους έσηκώναν τότε και τους κούβαλλαν έξω από τον άρχαίο ναό, σε κατάσταση μέθης και νευρικής έκστασεως, την οποία άδύνατον να περιγράψω κανείς...»

«Έν τούτοις, μέσα στην κατάσταση αυτή, το φρόνημα των 'Ελλήνων δεν είχε καταστειν και το αίσθημα της ελευθερίας υπέβασκε στα στήθη των 'Αθηναίων. 'Εργώσια μερικές μορφωμένους 'Ελληνες, που με βαθύ πόνο υπέφεραν τη σκλαβιά.

Την άλλη μέρα παρενέβη στην ύποδοχή του Μπέη της Καρύστου, ο οποίος έρχετο για πρώτη φορά στας 'Αθήνας. Μερικές κανονίες που έπεσαν από την 'Ακρόπολη, άνην στην ύποδοχή του Μπέη της Καρύστου, ο οποίος έρχετο για πρώτη φορά στας 'Αθήνας. Μερικές κανονίες που έπεσαν από την 'Ακρόπολη, άνην στην ύποδοχή του Μπέη της Καρύστου, ο οποίος έρχετο για πρώτη φορά στας 'Αθήνας.

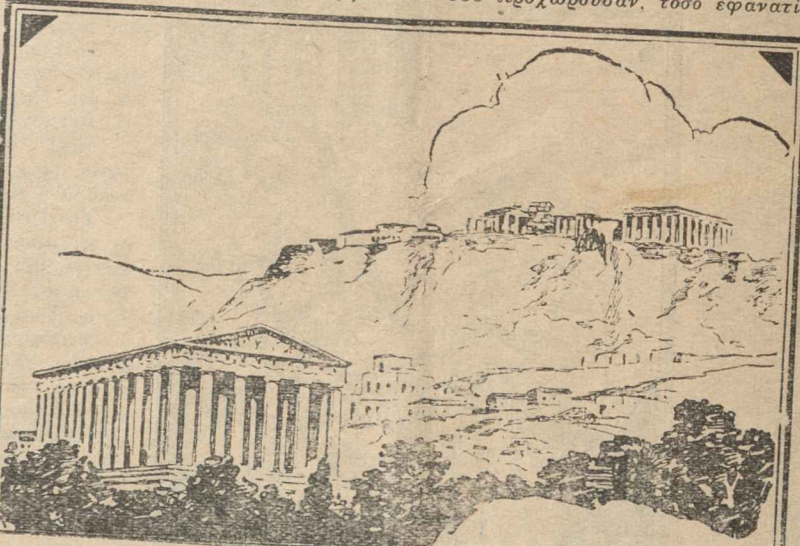
Την άλλη μέρα παρενέβη στην ύποδοχή του Μπέη της Καρύστου, ο οποίος έρχετο για πρώτη φορά στας 'Αθήνας. Μερικές κανονίες που έπεσαν από την 'Ακρόπολη, άνην στην ύποδοχή του Μπέη της Καρύστου, ο οποίος έρχετο για πρώτη φορά στας 'Αθήνας.

γείλαν την είσοδο του Μπέη. Άνεβασμένοι στο περιστύλιο του Ναού του Θησέως, παριστάμεθα, μαζί με πολλούς κατοίκους της πόλεως, σε θέαμα πρωτοφανές για μᾶς. Η περιέργη αυτή παύση άπτελετο από 'Αλβανούς πεζούς, από Γιαννιτσάους και Σαχχίδες φίριπους... Όλοι οι έξεχοντες Τούρκοι, ακολουθούμενοι από τους ανθρώπους των, περιτοιχίζαν το Μπέη, ενώ ο δόκιμος όχλος εξηκολούγαγε, κινούσε κόκκινες σημαίες, πυροβολούσε... Ο Μπέης της Καρύστου ήταν καβάλλα σε μια θαυμασία άφρικανική φοράδα, και γύρω στο κεφάλι του είχε τυλιχτεί ένα τεράστιο τουρμπάνι. Έκνιταζε την πόλη των 'Αθηνών — η οποία ήταν στη διοίκησή του — με βλέμμα υπεροπτικό...

Οι 'Ελληνες, που υποχρεώθηκαν να παρενυθούν στην τελετή, ήταν πολύ συνθροημένοι. Η φαινογνομία τους είνε αλλόια και είδα μερικά δάκρυα να στάζουν στα μάγουλα εκείνα, που θυμίζαν τ' άρχαία τραπεία των 'Αθηνών. Οι 'Ελληνες έβλεπν στην άνεκαρτησία τους, όπως οι 'Ισραηλίται στο Μωσάι τους... Το κλίμα των 'Αθηνών είνε θαυμάσιο, άλλ' αυτό το λαμπρό φως, ή ζεστασιά αυτή που ζωογονεί, δεν έχουν πεί έπιδραση έπάνω στους 'Ελληνες.

Δέν εμπνέουν πεί μεγαλοεπείες ονείας, δέν δημιουργούν άριστουργήματα. Όλα έδω μαθαίνουν και οι 'Ελληνες γεννιούνται για να υποφέρουν, όπως άλλοι έθνόνταν για τη δόξα...

Αι 'Αθηναίαι διατηρούν ακόμη δόδεκα άρχοντες (τη Δημογεροντία), όπως ή Ρώμη έκλέγει ακόμη ένα συγκλητικό. Αυτό είνε χλευασμός κατά του παρθελόντος. Είνε έσχατος βαθμός της καταπίεσεως, όταν ε-

Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Πότε θα ρθής χινόπωρο τη ζωγραφιά της φύσης; Άλλάξες με το μελανό παλαιό σου χρώμα τα δέντρα τα καμαρωτά λόγυμνα ν' αφήσης και νά ποτίσης το ξερό και διαρυσμένο χρώμα. Με τις θρονόφρονες βροχές σου πότε θα προστάξης τους ξένους απ' τις έξοχες στά σπύια νά γυρίσουν. Την πρόσκαιρη μοναξιά μου πότε θα την αλλάξης φέρνοντας στα πονετικά μάτια μου ν' αντικρύσουν δυο μάτια πούνα νά τα δώ δω το καλοκαίρι; δυο χείλη π' όταν φύγανε μου έπαινε: καρτέρει νά νύχθη το χινόπωρο ν' ανταμωθούμε πάλι με τον παλιό μας τό σκοπό ν' αρχίσουμε άγάλη άγάλη την περιήρημη και ζήλητη φωλιά μας ν' αναρρώλη τη φτωχή με τα θεριά φιλιά μας.

Εις τήν... ο σε καρτερό μετροντάς κά- (θε λίγο) μέρες του καλοκαιριού π' άργοποράνε (τόσο).

Με σε σένα θε ναρθή και ή χαρά πού (χαρδύ) με την καρδιά μου τρέμντας μήπως τη φανερώνει.

Α. Α. ΜΠΑΜΠΙΑΝΣ

ΗΜΕΛΩΔΙΑ ΕΠΙΑΥΣ

Μια ψυχή, που σαν πουλί άφρόνιτος πε- (τούσε) ελ έλεις της νεότης τον παλιό, το κέρρι (συντροφιμά).

Πες δε ν' άντέξεις στωικά στη βαρυσυν- (νεφιά) να πού μονάχη μέσ' το φως — σαν πε- (ταλούδα — ζούσε);

Παρακίε — σαν όνειρα κάποιος στιγμής — (σιμά σου) άρνηται ν' έφηναν μαζί, χίλιες χαρές και (έννοιες),

Αγλαές ταξιδιάρικες — ελπίδες χροσαρέ- (νιες)

Όλα ψυχή των είκοσι χρονών, όλα δικά (σου)!

Μά νά, ή άνοιξη έφυγε, πλάκος' ή πρώτη (μυόρα)

Τα φθινόπωρον σκόρπισαν τα λουλούδια (τ' 'Απολλή)

Η κλειδιά γέννησε βουβός σκοπός και θούλ- (λοι)

Άλλοι καιρού, ή θύμησης όπου μνέσκουν (τόρα).

Π' όποιον γιά στήριγμα στεγνό, τ' έχεις (κωστήσει);

Τρελλό τζιτζι, έστράγγισες στο λάγυμνα ή φωνή σου! (Μακριός ο δρόμος κι' έχασες — το ραβδί σου.)

Άχ, δέν μπορεί ποτέ, κανείς, στα πίσω νά γυρίση!

Τώρα, ψυχή μου, σίμωσαν πολλοί, βαρύνω χειμώνες (Μά δε μπορείς, σαν έλλοτε και τούτη τη φορά)

Νά τους διαβής ν' άπειραγα τα άσπρα σου φτερά. (Είνε μακριά — πόσο μακριά! — το φως, ή άνεμώνες;)

Άθήναι, 12/7/31. Ι. Κε.

Τρελλό τζιτζι, έστράγγισες στο λάγυμνα ή φωνή σου! (Μακριός ο δρόμος κι' έχασες — το ραβδί σου.)

Άχ, δέν μπορεί ποτέ, κανείς, στα πίσω νά γυρίση!

Τώρα, ψυχή μου, σίμωσαν πολλοί, βαρύνω χειμώνες (Μά δε μπορείς, σαν έλλοτε και τούτη τη φορά)

Νά τους διαβής ν' άπειραγα τα άσπρα σου φτερά. (Είνε μακριά — πόσο μακριά! — το φως, ή άνεμώνες;)

Άθήναι, 12/7/31. Ι. Κε.

Τρελλό τζιτζι, έστράγγισες στο λάγυμνα ή φωνή σου! (Μακριός ο δρόμος κι' έχασες — το ραβδί σου.)

Άχ, δέν μπορεί ποτέ, κανείς, στα πίσω νά γυρίση!

Τώρα, ψυχή μου, σίμωσαν πολλοί, βαρύνω χειμώνες (Μά δε μπορείς, σαν έλλοτε και τούτη τη φορά)

Νά τους διαβής ν' άπειραγα τα άσπρα σου φτερά. (Είνε μακριά — πόσο μακριά! — το φως, ή άνεμώνες;)

Άθήναι, 12/7/31. Ι. Κε.

Τρελλό τζιτζι, έστράγγισες στο λάγυμνα ή φωνή σου! (Μακριός ο δρόμος κι' έχασες — το ραβδί σου.)

Άχ, δέν μπορεί ποτέ, κανείς, στα πίσω νά γυρίση!

Τώρα, ψυχή μου, σίμωσαν πολλοί, βαρύνω χειμώνες (Μά δε μπορείς, σαν έλλοτε και τούτη τη φορά)

Νά τους διαβής ν' άπειραγα τα άσπρα σου φτερά. (Είνε μακριά — πόσο μακριά! — το φως, ή άνεμώνες;)

Άθήναι, 12/7/31. Ι. Κε.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΠΝΟ

Τά ύπερ και τά κατὰ τοῦ καπνοῦ. Τί γράφουν οἱ σοφοί, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ πειρηταί. Τό κάπνισμα καί ἡ μνήμη. Τό κάπνισμα καί ἡ ἔρσις. Ὁ Φλωμπέρ γιά τοὺς λαοὺς τοῦ καπνίσουν. Οἱ ὕμνηται τοῦ καπνοῦ. Τό βεριακλήκι, τῆς Γεωργίας Σάνδη. Ὁ Δουμάς πατήρ καί ὁ Δουμάς υἱός. Ὁ ἐχθρὸς κι' ὁ φίλος τοῦ καπνοῦ, κτλ. κτλ.

Ὁ καπνός, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀπόλαυσις τῶν θεριακλήδων, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πρωτοεμφανίστηκε ὡς σήμερα πού καπνίζουν ἀκόμα κι' ἡ γυναῖκες, βρῆκε πολλοὺς ὑποστηρικτάς, ἀλλὰ καί ἐπικριτάς. Ἀς δοῦμε τώρα τί ἔγραψαν γι' αὐτὸν οἱ ὀνομαστότεροι συγγραφεῖς βλῶν τῶν ἐποχῶν.

Ὁ μέγας φησιολόγος Μπουφόν, στὰ 1780, ἐξεφράζεται κατὰ τοῦ καπνοῦ ὡς ἑξῆς: «Ἡ κατάχρησις αὐτοῦ τοῦ φησιολόγου εἶναι ἐπιβλαβὴς γιὰ τὴν ἐξωτερικὴν εὐχάριστη καὶ τὴν μνήμη».

Πολλὰ προηγουμένως, κατὰ τὸ 1639, ὁ Γασπάρι Μωντέν στὴν περίφημη «Ἱστορία τῶν φυτῶν» ἔγραψε ὅτι «ἡ πολλὴ μεγάλῃ χρηστὴ τοῦ καπνοῦ καὶ τὸ ρούφημά του μετὰ τὴν πίση, στεγνώνει τὸν ἐγκέφαλον καὶ ὁ καπνιστὴς κινδυνεύει νὰ πάθῃ παραφροσύνη».

Ὁ φιλόσοφος Λιττρε στὰ 1898 ἔγραψε ὅτι «ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ δὲν ἀνταποκρίνεται σὲ καμμίαν φυσικὴν ἀνάγκη. Εἶναι μιὰ πλαστὴ συνήθεια καὶ μιὰ νεύτικη εὐχαριστία, ἡ ὁποία συχνὰ μεταβάλλεται σὲ πηγὴ στενοχωρίας κι' ὀδύνης».

Ὁ δόκτωρ Σισέλ ἀπεφάνθη ἐπίσης ὅτι «λίγοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού καπνίζουν 20 γραμμάρια καπνὸν καθὲς μέρα, χωρὶς ν' ὀδύνηται ἡ ὀρασι καὶ ἡ μνήμη τους».

Ὁ Κλαύδος Μπενάρ ἀπεκάλυψε ἐπιγραμματικὰ τὸν καπνὸν «δηλητήριο τῶν νεύρων».

Ὁ Τρουβὸ κατεφάρθη κατὰ τοῦ καπνοῦ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴ γνώμη του, «προκαλεῖ ταραχὴ τῆς καρδιάς, ἰλιγγίον καὶ διαταραχὴ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ μυαλοῦ».

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς τῶν παλαιότερων χρόνων ἐκνήσαν ἀληθινὴν στασιμότητα κατὰ τοῦ καπνοῦ.

«Λαὸς πού καπνίζει εἶναι χαμένος λαός», ἔγραψε ὁ Φλωμπέρ. Καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὸ ἦταν ἐπίσης ἀδιάλλακτος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα:

«Ὁ καπνός, ἔγραψε, μεταβάλλει τὴ σκέψιν σὲ διαρκὴ ὀνειροπόλησιν. Καὶ ἡ υπερβολικὴ ὀνειροπόλησις καταπνίγει τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀνθρώπου».

Μετὰ τὴ γνώμη τοῦ ἀρχαίου τοῦ ρομαντικοῦ συμφωνοῦν καὶ οἱ οἱ ἄλλοι ρομαντικοί. Ἐξάφην ἀποτομῇ ὁ Διαμαρτίνος, ὁ ὁποῖος πεποιθὸς τὸ τσιγάρο ἀπὸ τραβοῦσε λίγες ρομφαίες, τοῖς δόσεως κατεφάρθη σὲ τεχνικὴν παραδίεσιν. Τὴν ἰδίαν ἀποστολήν πρὸς τὸν καπνὸν εἶχαν καὶ οἱ μέγας ιστορικός Μισέρ, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατήρ καὶ ὁ ποιητὴς Ἑρρίκος Χάινε.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς ἀγαπᾷ τὸν καπνισμὸν ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ τὸν κρίνῃ κατὰ ὑπερεκτετατὸν ἀπὸ τῆς ἀλγείας. Κατὰ τὸν γράφει σχετικῶς τὰ ἑξῆς ἀπαρτρωπῶτα:

«Ὁ καπνός εἶναι μὲν τὸ οἰνώδες καὶ τὸ ἐκκινδυνεύον ἐχθρὸς τῆς εὐφροσύνης. Ἀλλὰ τίποτε δὲν θά μὴ ποῦσῃ νὰ σταματήσῃ τὴν κατάχρησιν τοῦ καπνισμοῦ, γιὰ τὸν ὅτι εἶναι πάντα πολυπραγμότερος τῶν σοφῶν!»

Εἰς τὴν ἀποφάντην Φωαγκιζὸς Κορτε γράφει γιὰ τὸν καπνόν:

«Καπνίζω ὅλη τὴν ἡμέρα τσιγάρα. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν ἔχω καλὴ ὕγεια, ἀλλὰ δὲν ἀποδίδω τὴ μετρία κατὰ τὴν ὕγειαν μου σὲν καπνόν, τὸν ὁποῖο μέχρι ἀποδείξεως τοῦ ἀντιθέτου θεωρῶ ὑγιεινόν γιὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ ὀνειροπόλημα. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι γιὰ τὸν ποιητὴ ἡ δυνάμις ἑξῆς εἶναι συνάφους».

Τέλος ὁ καπνιστολογιστὴς Αἰμῆος Ζολά γράφει:

«Εἶδα ἐξαιρετικὸν συγγραφεῖν, ὅπως τὸν Ὀκταβίον Φερνέ καὶ τὸν Αἰμῆον Ζολέ, νὰ καπνίζουν ὑπερβολικὰ, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε τὸ καλὸν τοῦ καπνοῦ. Κι' ἂν τὸ καλὸν εἶναι ἀποτέλεσμα νεύρικης καταστάσεως, εἶναι καμμίαν ἀνάγκη νὰ τὴν θεραπεύσωμε».

Τέλος ὁ Σκαρδινανὸς συγγραφεὺς Ἀβναστος Στρίντμπεργ ἐλέγε γιὰ τὸ καπνισμόν:

«Δὲν μπορῶ νὰ γράψω οὔτε μιὰ ῥοδά χωρίς νὰ καπνίσω!»

Καπνίζετε λοιπὸν κι' ἔχει ὁ Θεός...

Καπνίζετε λοιπὸν κι' ἔχει ὁ Θεός...

Καπνίζετε λοιπὸν κι' ἔχει ὁ Θεός...

Καπνίζετε λοιπὸν κι' ἔχει ὁ Θεός...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

ΚΕΙΝΗ την ημέρα, ο Ήσους διευθύνονταν προς την Καπερναούμ μαζί με τους μαθητάς του Πέτρο, 'Ανδρέα, 'Ιακώβου, 'Ιωάννη, Θωμά και 'Ιούδα, γιατί οι μαθηταί δεν ήταν ακόμη δώδεκα. Για ν' αποφυγούν τη μεγάλη ζέση της ημέρας, είχαν ξεκινήσει λίγο πριν απ' τη δύση του ήλιου και θα περπατούσαν κι' ένα μεγάλο μέρος της νύχτας. Τα χιματά τους είχαν σχεδόν εξαντληθεί. Δεν τους άφηναν παρά μόνο εξη άσχημα...

για δηγάρια μέσ' στο πέτσινο βαλάντιο που ο 'Ιούδας είχε κάτω απ' το μανδύ του. Μα στην Καπερναούμ, ο Πέτρος, ο 'Ανδρέας, ο 'Ιακώβος κι' ο 'Ιωάννης λογαρίαζαν να δουλέψουν μερικούς μήνες ως ψαράδες κι' ο Θωμάς ως ταχυγάρης. Ο 'Ιούδας πάλι, κατά το διάστημα αυτό, θα πήγαινε στο γραφείο κανενός γραμματικού για να κάνει αντίγραφα. Θα κατοικούσαν όλοι μαζί στο σπίτι της Σαλώμης, της μητέρας του 'Ιωάννη και του 'Ιακώβου, που ήταν αρκετά μεγάλο. 'Επειτα, όταν θα μάζευαν κάποια χρήματα, θα ξεκινούσαν πάλι και θα συνόδευαν τον Ήσους στη διδασκαλία του ανάμεσα στη Γαλιλαία.

Ο δρόμος που ακολουθούσαν ο Κύριος κι' οι μαθηταί του στην πορεία τους περνούσε μέσ' από μια διπλή σειρά από έληδες, των οποίων οι ροζασμένοι χοροί φανόντουσαν κατάμαυροι κάτω απ' τον κόκκινο ουρανό του δειλινού.

Καθώς περπατούσαν, ξαφνικά ο 'Ιούδας είπε στους συντρόφους του:

—Θα δουλέψω κι' εγώ στην Καπερναούμ, γιατί αγαπώ τη δικαιοσύνη. Μα πρέπει να ξέρετε πως από το ψέμα σας δεν θα έχετε πολλά κέρδη. Θα κερδίσετε περισσότερα αν τα καταφέρνατε να συνεννοηθείτε με τους άλλους ψαράδες της λίμνης για να επιβάλετε τις τιμές σας στους ψαρεματικούς, που είνε άνθρωποι απληστοί και άδικοι.

—Αυτό είνε σωστό, του απάντησε ο 'Ιωάννης, μία μιλιά σαν να μην ήταν αυτός ο κόσμος μια κατοικία προσωρινή.

—Μπορεί να είνε προσωρινός αυτός ο κόσμος, είπε ο 'Ιούδας, μη δέν είνε αυτός λόγος για να τον παραμελούμε...

Το γεγονός αργά ανέβαινε στον ουρανό κι' έκανε να πέφτουν μία γαλάζια τέφρα ανάμεσα στα κλαδιά των έληων.

'Εξαφνιά πέντε άντρες ξεπειράτηγαν μέσ' από ένα σιδερένιο. Είχαν την όψη τους άγρια και κρατούσαν στα χέρια τους μαχαίρια. 'Ο ένας απ' αυτούς, ο άρχηγός τους, ήταν ψηλός κι' είχε ένα γερύ στο τουράκι του.

'Εφραζαν το δρόμο στον Ήσους και τους μαθητάς του και τους διάταζαν, φοβερίζοντάς τους, να σταθούν.

Ο Πέτρος σήκωσε το ραβδί του για ν' άμυνθη, μα ο Ήσους είπε:

—Μην αντίσταθτε!

Οι ληστές άρχισαν τότε να μάχονται τα ρούχα του Ήσους, του Πέτρου, του 'Ιακώβου, του 'Ιωάννη, του 'Ανδρέα και του Θωμά, μα δεν βρήκαν τίποτε. Μόνο ο 'Ιούδας αποπειράθηκε να φύγει, αλλά τον έπιασε ο άρχηγός των ληστών και του βόηκε το βαλάντιο με τα εξη δηγάρια, τα οποία πήρε λέγοντας:

—Είνε λίγα... Μα είνε κι' αυτά κάτι στους σημερινούς δύσκολους καιρούς.

Μετά το επεισόδιο αυτό, ο Ήσους κι' οι μαθηταί του εξακολούθησαν την πορεία τους και, σε όλο το δρόμο, ο Κύριος τους μιλούσε για τη βασιλεία των αιώνων. Μα ο 'Ιούδας αναστέναζε όλοένα και σε μία στιγμή είχε στο δάσκαλό του:

—Κύριε, δεν αγαπώ το χρήμα, αλλά τη δικαιοσύνη. Και γι' αυτό θα ήθελα πολύ το χρήμα να μοιραζόταν ίσα σε όλους τους ανθρώπους. 'Ονειρεύομαι μία κοινωνία αδελφών, στην οποία όλοι θα ήταν έναρτοι και θα εργαζόντουσαν εξ ίσου και της οποίας εγώ θα ήμουν οίκονομος και θησαυροφυλάξ, για να μπορούν να ζουν εν ειρήνη...

Αυτά τα λόγια του 'Ιούδα έκαναν το Θωμά να χαμογέλαση, ο δέ Ήσους του απάντησε με την παραβολή των πεινώντων ουρανών, τα οποία ούτε σπέρνουν, ούτε θερίζουν...

Και, επειδή έντομεταξύ το γεγονός είχε χαθεί μέσα στα σύννεφα, κανένας δεν πρόξεε ότι μία γυναίκα τους παρακολουθούσε.

Τέλος στάθηκαν για να κοιμηθούν σ' ένα καταφύγιο, που το σχημάτιζαν οι βράχοι. Και ο 'Ιωάννης είπε ευθύνα:

—'Ας κοιμηθούμε χωρίς έννοιες, όπως τα πεινιρά του ουρανού. 'Αφού δεν έχουμε πενή τίποτε, δεν φοβόμαστε τους ληστές.

Όταν εξύπνησαν με την αύγη, είδαν μπροστά τους μία γυναίκα όρθια, η οποία τους κτύπησε και κρατούσε ένα βαλάντιο στο χέρι.

ΤΟΥ JULES LEMAIRE ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Αυτή η γυναίκα, που ήταν νέα ακόμα, αλλά φρεσισμένη, φρεσισμένη χρωματιστά ρούχα και είχε βραχιόλια στα χέρια και τους αστραγάλους.

Όταν εξύπνησαν όλοι, η άγνωστη διευθύνθηκε προς τον Ήσους και του έδωσε το βαλάντιο που κρατούσε, λέγοντάς του:

—Νά, Κύριε, αυτό που σας πήραν!

Ο Ήσους έδωσε άμέσως το βαλάντιο στον 'Ιούδα, ο οποίος άνοιξε για να δει τι είχε μέσα.

—Αυτό το βαλάντιο, είχε τέλος ο Ήσους, περιείχε χίξ εξη νάρια. Γιατί σήμερα περιείχε έννέα;

—Νά, έχει έννέα, είπε κι' ο 'Ιούδας, ο οποίος έντομεταξύ άνημετρήσει τα χρήματα.

Η γυναίκα κοκκίνισε και δεν τόλμησε ν' άπαντήσει τίποτε. Μα ο Θωμάς της είπε τότε με ευγένεια:

—Κυρία, σάς είμαστε πολύ ύποχρωμένοι. Μα πως τα χρήματά μας βρέθηκαν στα χέρια σας; Και γιατί μας τα ξανάδινετε πάλι και μάλιστα περισσότερα;

—Είμαι, απάντησε η γυναίκα, η φίλη του Ντίσματος, του άρχηγού των ληστών. Μένω μαζί τους, τους έτοιμάζω το φαγητό και τους μπαλάντια τα ρούχα. Μα δεν άνηκα παρά μόνο στο Ντίσμα. Και βρισκόμουν κοντά τους, όταν σάς έγκλωμωσαν. Εγώ ήμουν μάλιστα τους εδωκότερη για το πέρασμά σας. Μα όταν σάς είδα από κοντά, μου φάνηκε διαφορετικός από τους άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό κλόας σάς παρακολούθησα, ενώ ο Ντίσμος κι' οι άλλοι τρώοι του ξαναγίνεζαν σ' ένα παλιό ξενοδοχείο στο στρο, που μας χρησιμοποιεί ως καταφύγιο...

—Αυτά τα λόγια του διδάσκαλου σας... Είδα πως είστε άγαμος κι'... Κατάλαβα πως είστε καλός... Τότε έστησα να γρήγορα κοντά στο φίλο μου και τον πήρα στα χέρια μου, το βαλάντιο, το οποίο σάς έφερα τους προσέδοντας σ' αυτό τοια δηγάρια... Μη μ' ενοχλείτε...

Ο Ντίσμος θ' άποζημιωθεί για τη ζημία του βαλάντιού σας, ληστεύοντας κανένα άλλο άνθρωπο.

—Μα πως, τη ρώτησε ο Πέτρος, έπ' αυτό λέγεσται τόσο τίμια απέναντί μας, μπροστά κι' εμείς κι' η ληστία κι' ίσως δολοφονίες...

—'Ο! δολοφονίες κάνουν πολύ σπάνια, απάντησε η γυναίκα. Στο φίλο μου δεν άρεσαν τα αμαρτία μου. Έταν σκοτεινί, το κάνει για να μη σκοτεινί ο ίδιος.

—Μα αυτό είνε πολύ κακό, της είπε ο 'Ιωάννης, κι' εσ' φαίνεσαι πως δεν το υποτάσσεται καθόλου. Δεν σου έδωξαν καθόλου το νόμο...

Το νόμο; Έκανε ξανασημαίνον η γυναίκα. Πάντα αυτός ο νόμος; Και ποιος να μου τον δώσει; Έμ' γεννηθεί πολύ μακριά από διά, στην πόλη της 'Αλεξάνδρειας. Η μητέρα μου ήταν μία από τις γυναίκες εκείνες, τις οποίες εκεί κάτω ονομάζουν έταρες. Όταν ήμουν κοριτσάκι, χόρευα στις ταβέρνες. Έτσι άρχισα να κάνω κι' εγώ τη δουλειά της μητέρας μου. Μα επειδή δεν έδωχα το φρονι μου, ένας έταρας 'Ελληνας μ' έπηρε και μ' έπηρε στην Κισαρία, που ύπάρχει φρονιά από Ρωμαίους στρατούς. Έκεί συνάντησα το Ντίσμα. Τον άγαπησα και τον άκολούθησα.

Μα, είπε ο 'Ιακώβος, είνε άδικο να έξακολουθήσης να ζής μαζί του μέσα στην άμαρτία.

—Τι είνε άμαρτία; ρώτησε η γυναίκα.

—Μείνε μαζί μας, είπε ο 'Ανδρέας. 'Ο δάσκαλός μας θα σε διδάξη το λόγο του Θεού.

—Μείνε μαζί μας, είπε και ο Θωμάς. Θα σε βασιτώμε σαν να ήσουν αδελφή μας. Αν ξαναγίγης κοντά στο λησταρχο, χωρίς άλλο θα σε σκοτώσει χειριστή.

—Κι' έπειτα, είπε ο 'Ιούδας στο Θωμά, άφ' η γυναίκα αυτή ξέρει χορό, θα χορεύει στις πόλεις που θα πηγαίνουμε... Εγώ θα φροντίσω για την αναγγελία του θεάματος και θα εισράξω από τον κάθε θεστή ένα νόμισμα.

—'Ο! όχι! Έκανε ο 'Ιωάννης. Δεν πρέπει να εξακολουθήσει να είνε χορεύτρια και να έμπνέει έτσι στους ανθρώπους άμαρτίας και θλίμεις...

—Αν θέλεις, γυναίκα, θα σε οδηγήσουμε κοντά στη μητέρα μου τη Σαλώμη. Θα κατοικήσης μαζί της και αυτή θα σου μάθει να μπαλάνης ψαράδικα δίχτυα...

—'Ετσι θα σου δίνεται εύκολα να βλέπεις πολλές φορές το Διδάσκαλό μας...

Σ' όλο αυτό το διάστημα η γυναίκα φαινόταν πολύ διαταραγμένη. Και, ενώ άκουγε τα λόγια των μαθητών, δεν κτύπησε παρά μόνο τον Ήσους.

Τέλος είπε:

—'Αν γυρίσω πάλι στο Ντίσμα, το ληστή, θα με δείξη πομπή, αλλά όχι πάλι. 'Εξ άλλου, έχει την ανάγκη μου... Θα γιν' δυστυχής, αν εγώ δεν ξαναγυρίσω κοντά τους... 'Ετσι μάλιστα...

Τότε ο Ήσους μίλησε και είπε:

—Γυναίκα, ξαναγίγισε κοντά στο σύντροφό σου...

JULES LEMAIRE

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Το... μέγα δυνάμει του Λουξεμβούργου στα 1910 είχε στρατό 280.000 άνδρες.

—Η πιο ήλμογος χώρα της Εύρώπης είνε η 'Ισπανία, η οποία έχει 3.000 όρες το χρόνο.

—Η 'Ιταλία έχει κάθε χρόνο 2.500 ήλμουστές όρες κατά μέσο όρο, η Γερμανία 1.700 και η 'Αγγλία 1.400.

—Το πρώτο πυροβόλο που έβαλε με σφαίρες γεμάτες μεταφύτι, κατασκευάστηκε στο Μπέρλιν το 1324.

—Το πρώτο φορητό όπλο κατασκευάστηκε στην Περούγια κατά το 1344.

—Ο πρώτος λαός που χρησιμοποίησε έπισκεπτήρια στην Εύρώπη, η 'Ιταλία.

—Ο έντοισμός ήταν γνωστός στην 'Αίγυπτο από πολλών εξακοσίων χρόνων.

—Τα μεγαλύτερα δάση του κόσμου βρίσκονται στη Β. και Ν. Αμερική στην Κεντρική 'Αφρική και στη Σιβηρία.

—'Ενα δάσος της Σιβηρίας ύπάρχουν φημισμένα δέντρα ύψους 100 μέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

—Το σύστημα της ασφάλιστροφώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε στη συνέχεια στην 'Αγγλία.

—Το πρώτο όπλο που χρησιμοποιήθηκε στην 'Αγγλία, το 1324, ήταν το Κόρκο μέχρι των πυρών του Νέιλον και καταλάμβανε έκταση 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Κιαμήλ Μπέης της Κορίνθου για την 'Επανάστασι του 21 και τους όπλαρχηγούς. 'Ο 'Ιταλός μενισικός κι' ο 'Εβραίος. Τέ λλδός του Καλλιγιά. Ποιός ήταν τό... μηδενικός. Πώς... γεννήθηκε ο Διάδοχος Κωνσταντίνος. 'Ο τελάλης του δημάρχου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τόν περίφημο Κιαμήλ-Μπέην της Κορίνθου, όταν τόν έπιασαν οι 'Ελληνες αλμυλάτοι, τόν σεβασθήσανε πολύ. 'Ο Δ. 'Υψηλάντης μάλιστα τόν φερνόνταν με ευγένεια μεγάλη και πολλές φορές τόν καλούσε και συνέτροφαν.

Έτσι ο Μπέης είχε πάρει θάρρος κι' άσεφρόξετο έλευθερα για τα πράγματα και τα πράγματα της επανάστασεως. Έτσι, μία φορά, άπάντο στο τραπέζι, παριστανόμενος και του Νικηταρά του Τουκοφράγου, τόν ρώτησαν τί σκεφτότανε για την επανάστασι του 1821.

—Θα σάς άπαντήσω σ' ό,τι με ρωτάτε, απάντησε ο Κιαμήλ Μπέης, φτάνει να μου έγγραψήτε ότι δεν θα παρεξηγηθώ και ότι δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο η ζωή μου.

Ο 'Υψηλάντης τού έδωσε το λόγο του.

Η Τουρκία, απάντησε τότε ο Μπέης, δεν θα μπορούσε να σάς υποτάξει όπως πρώτα, αν είστε έννομενοι και έχετε ένα κεφάλι να σάς κυβερνάει. Δεν βλέπω όμως μεταξύ σας έναν Μεγάλο 'Αλέξανδρο ή έναν Γεώργιο Καστριώτη (τόν Σκεντέρμπεη).

Τότε τόν διέκοψε ο Νικηταράς Σταματελλάπουλος και τού είπε:

Νά, Μπέη μου, έμεις οι 'Ελληνες έχομε άσχηρό τόν 'Υψηλάντη.

Ο Κιαμήλ ξαναέπεσε τότε με ειλικρίνεια, που έκανε κατάλληλη στους συνδαιτυμόνες του:

—Όσο εγώ μπορώ και να γίνω Σουλτάνος, άλλο τόσο και ο 'Υψηλάντης άσχηγός σας.

Άπάντο στην κουβέντα τότε τόν ρώτησαν πού γνώμη έχει για τόν Π. Κρεββάτα.

—Τόν ξέρω για άνθρωπο με μυαλό, απάντησε.

—Τόν Σωτήρη Νοταρά πως τόν ξέρετε; τόν ξαναρώτησαν.

—'Υποκριτή και πανούργο.

—Τόν 'Αναγνώστη Δελιγιάννη;

—'Αλειπού.

—Τόν 'Ασημάκη Ζαΐμη;

—Φιλότιμο, αλλά άράριστο.

—Τόν Πανούτση Νοταρά;

—Καλό παιδί.

—Όποιος αυτός τούς άγορεύστας ο Κιαμήλ Μπέης τούς ήξερε προσωπικά και συνέδετο μαζί τους με στενή φιλία.

Μία φορά στο Σεμλίον-Ορίαν, συνεταξείδευαν ο γνωστός μοιχαΐς Λέων Ούγκιν και ο τραπέζης Μορδοχά από τή Θεσσαλονίκη.

Ήσαν οι μόνιμοι έπιβάτες σ' ένα διαμερίσμα της πρώτης θέσεως και καθόταναν ο ένας απέναντι στον άλλο, χωρίς να μιλούν.

Σαν πέφανε κάποια στιγμή, αυτοσυστηθήσαν:

—Όνταν Λέων, μοιχαΐς από τή Μιλάνο, είπε ο πρώτος.

—Χαίρω πολύ, Μοιχαΐς Μορδοχά, τραπέζης εκ Θεσσαλονίκης, είπε κι' ο 'Εβραίος.

—Από τή δύμια σας μαγνήσκατε ότι είστε 'Εβραίός, τού είπε τότε ο 'Ιταλός.

—Και σεις από τή δύμια σας σφάνεστε πως είστε... ζώον' τού απάντησε ο 'Ισραηλίτης τραπέζης.

Σε μία συζήτασι της Βουλής, ο Καλλιγιάς, ως ύπομυγός των Ολιγομυζών, κατέθεσε ένα νομοσχέδιο για να άπονεμηθούν βοηθήματα σε κάποια πάλι που έλαβε από σεισμούς. Ένώ άνέφερε τή ποσότη των βοηθημάτων, άπ' τή γά είπη 40.000, είπε 4.000.

Ο ένδιαφερόμενος βουλευτής της σεισμοπαούς επαρχίας σκευώθηκε τότε και τού είπε:

—Κύριε ύπομυγε, στο άναγνώριση ποσόν έφημανήσατε ένα μηδενικό.

—Μην άφρονίζετε, τού απάντησε ο Καλλιγιάς, μόλις σάς είδα που σηκώθηκατε, διαμήνηκα άμέσως τή μηδενιστική...

Όταν γεννήθηκε ο πασάρας βασιλέας Κωνσταντίνος, ο τότε διάδοχος Λουκάς έδωκεσε καλόν-να άναγγείλη στο λαό τή χαρά τού τούτου γεγονότος. Έδωκε λοιπόν τελέση, να διακηρύξη στους δρόμους τήν είδησι.

Και ο τελάλης, κρατώντας μία καρέκλα, στεκόταν σε κάθε σταυροδρόμιο, ανέβαινε άπάνω για τήν ανάσπασή του.

—Κατά διαταγή του χιφών δημάρχου, ή Α. Μ. ή Βασιλίσσα έτεκε χόδς τή βασιλίσσα...

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ευθύμιος Χατζηπέτρος και τ' ανέκδοτά του. Ο φίλος του Γεωργίου Α'. Ένας φιλάνθρωπος διευθυντής της αστυνομίας. Ο Χατζηπέτρος διευθύνει τους άνακτορικούς χορούς. Τά γερμανικά του. Πώς έκανε τις κυρίες να κοκκινίσουν. Το πάθημά του με τον Ίταλό. Όπου επεμβαίνει ο παιδαγωγός. Ο θάνατος του «όρκιου» ύπασιπστου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Ευθύμιος Χατζηπέτρος, γιός του υπασπιστού του Όθωνος, Χριστοδούλου Χατζηπέτρου, ήταν ένας από τους θωρακισμένους άνδρες του καιρού του. Ήλθε, μ' Ελληνικό προφίλ, κομψότατος με την στολή του αξιωματικού του Πυροβολικού, με Ναπολεόντειο μούσι, έθετο-ρεϊτο άριστος ξιφομάχος και σκοπευτής. Νεώτατος, είχε προσληφθεί διαγυρεύς στ' Ανάκτορα, κατά τα τελευταία χρόνια της Όθωνικής βασιλείας. Αποσιωπόμενος στον Όθωνα, τον ακολουθούσε στην έξορά του, έμεινε κάμποσο καιρό στη Βαυαρία και έγυρσε στας 'Αθήνας, ύπερηφανευόμενος για τη Γερμανομάθειά του.

Ο Ευθύμιος Χατζηπέτρος ήταν από τους αληθινούς τύπους των αυλικών. Λεπτός τους τρόπος, ευγενέστατος στις κυρίες, έτοιμολόγος, δεν άργησε να βρη θέσι στην Αύλη του νέου βασιλέως. Ο Γεώργιος Α' τον έκαμψε ιδιαιτέρως κι' έλεγε γι' αυτόν: «Ο φίλος μου ο Χατζηπέτρος».

Ο Ευθύμιος Χατζηπέτρος διετέλεσε για λίγον καιρό και διευθυντής της αστυνομίας Αθηνών. Μία δε από τις πρώτες του φροντίδες ήταν να εφαρμόσει και το ρητό άρθρο του Ελληνικού Συντάγματος:

«Η δήμεσις και αι βάσανοι απαγορεύονται».

Πράγματι δε στην εποχή του η αστυνομία έκανε χρήση τρομερών ιεροεξεταστικών βασανιστηρίων. Τά ζεμιστά αυγά, τὸ μοστούρι της δίφας (έπειτα από αναγκαστική ασφαλλοφυγία) τὸ κρόμασμα ανάποδα, ὁ βούρδουλας, αποτελούσαν τὰ προχειρότερα μέσα για ν' αναγκάσει ὁ κρατούμενος συνταγματικούς πολίτες νὰ προβή σὲ διολογίες. Ο Χατζηπέτρος με μιά αστείρη διαταγή του, κατήργησε όλες αυτές τις βαρβαρότητες. Ακόμα και τη διαπόμπη των κλεφτοκοιτάδων στους Αθηναίους δρόμους με κορυμωμένες τις κλειψιμένες κόττες απ' τὸ λαμό!

Καί όμως η δημοσία ασφάλεια εκαιυτέρησε στην πρωτεύουσα, η κλειψιές έγιναν λιγότερες και η αστυνομία πὸ πολιτισμένη.

Αλλ' ο Γεώργιος Α' ήθελε τὸν Ευθύμιο Χατζηπέτρο στο πάλαι, γιατί καταλάβαινε ὅτι ήταν ὁ άνθρωπος πὸν τὸν χραισμούσε στις δύσκολες περιστάσεις, με τὴν εὐτροφία του καὶ τὴ διπλωματικότητά του.

Ὡς υπασπιστής, ὁ Ευθύμιος Χατζηπέτρος ἐφύσησε καινούργια πνοή στην παλατιανή ζωή. Ἦθελε, με κάθε θυσία, νὰ καθιστήσει τὸν βασιλέα κοσμιώτατο καὶ δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ διευκολύνῃ τὴν κοσμιότητα σὲ παρουσιάσεις. Στους ἀνακτορικούς χορούς ήταν προσημειωμένος νὰ μοιρῶνι προσκλήσεις, ἀδιαφορώντας ἂν ἡ Μεγάλη Αἰθούσα τῶν Ἀνακτόρων μεταβέλλετο σὲ φουκαγίε Δημοτικῶν Θεάτρων ἢ σὲ συνοικιακὸ χοροδιδασκαλεῖο! Αὐτὸς γιὰ ἕνα μόνον φρόντιζε: Πὸς νὰ μπαίνει ὁ κόσμος στὸ Παλάτι. Γιὰ νὰ προσελκύῃ φιλοβασιλικούς, ἔλεγε οἱ ὅλους, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔδειξε ἐνδιαφέρον στὴ δεινὰ ἢ στὴν τὰδε περιστάσει τους, ἢ διηγόταν ἔξυπνα ἀνέκδοτα τοῦ Γεωργίου καὶ τῶν βασιλοπαίδων... διακτῆς του κατασκευῆς! Ἐλεγε π. χ.:

— Ἀκούστε ἕνα νόστιμο πὸν εἶπε χθὲς τὸ βράδυ ὁ βασιλεὺς...

Καί ἄρχιζε νὰ διηγείται ἕνα φανταστικὸ ἐπεισόδιο.

Ἐν τούτοις, εἶχε κι' ὁ Χατζηπέτρος τὴν ἀδυναμία του: Δὲν ἔχονε τὸν Θεόδωρο Δηλιγιάννη, ὁ ὅποιος, δταν ἔγινε πρωθυπουργός, ἀπήτησε τὴν ἀπομάκρυνσί του ἀπ' τὸ Παλάτι. Ο Γεώργιος Α' ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῇ καὶ ὁ Χατζηπέτρος ἐποπότητῃ δικαίτης τοῦ ὅου πεζιῶν συντάγματος στὸ Ναύπλιο, ὅπου ἔγινε ἐπίσης πολὺ ἀγαπητός.

Μετὰ τὴν πτώσις τῆς Κυβερνήσεως Δηλιγιάννη, ὁ Χατζηπέτρος ἐπανήρθε τὴ θέσι τοῦ υπασπιστοῦ, ἀκολούθησε τὸ Γεώργιο σὲς περιοδείας του καὶ ἦταν γνωστότατος στὰ διάφορα ἀνακτοροβόλια. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ζωηρότης του εἶχε φτάσει σὸν κατὰ κόρυφο. Διευθνε ὁ ἴδιος τοὺς ἀνακτορικούς χορούς με τὴ βροντώδη φωνή του καὶ ἔξεστῶμιζε καί

ποὺ—κάποι κανένα διαφορῶμενο ἀστέιο, πὸν ἔκανε τὶς κυρίες νὰ κοκκινίσουν καὶ τὸ βασιλεῖ νὰ χαμογελάει κάτω ἀπ' τὴ μουσική του.

Ἐλγε ἐπίσης ὁ Χατζηπέτρος τὴν ἀδυναμία νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν γερμανομάθειά του, καὶ τοῦ συνέθετο κάποτε τὸ ἀκλόνητο ἐπιστάδιο:

Ἦταν ἡ ἐποχὴ πὸν ὁ Κωνσταντῖνος—Δαύδης τοῦ Θρόνου πρὸς ἀρσενολογία τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κάιζερ προγέμισα Σαρὰ. Μὰ μέρα, ὁ παιδαγωγὸς τῶν βασιλοπαίδων Λύδης ἀνήγαγε τὸν Χατζηπέτρο, ὅτι θὰ ἐρχόταν κάποιος Γερμανὸς ζωγράφος ἀποσιωπόμενος ἀπ' τὸν Δῆμαρχο Βερολίνου, νὰ σχεδιάσῃ μερὰ πάλι καὶ τὴν λείκωμα πὸν θὰ προσέφερε ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου στὴν ἐφηλὴ Σαρὰ.

— Καλὴ, εἶπε ὁ Χατζηπέτρος, θὰ τὸν διευκολύνω, στείλει του.

Μετὰ τρεῖς μέρες, ἕνας ξένος, με καλλιτεχνικὰ μαλλιά με φῶν τὴν λαμυρότητα καὶ μ' ἕνα χαρτοφύλακα κάτω ἀπ' τὴν μαντίλα, παρουσιάστηκε στὸν υπασπιστή. Ο Χατζηπέτρος φαντάστηκε πὸν κείται γιὰ τὸν Γερμανὸ ζωγράφου, περὶ τοῦ ὅποιου τοῦ μίλησε ἡ δὲ δὲς καὶ χωρὶς πολλὰς—πολλὰς ἐξηγήσεις...

— Ἐς γκέιτ! Ἐς γκέιτ! (Καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω!) εἶπε κι' ἐστῆσαν τὸ κοινοῦ.

— Χρήστο, εἶπε στὸν αὐλικὸ ὑπηρετὴ πὸν παρουσιάστηκε, πᾶν αὐτὸ τὸ Γερμανὸ ζωγράφου στὸν κῆρο καὶ ἄρρεσ τὸν νὰ ὁρῶνται, ὅτι θέλει. Φρόντισε ὅμως νὰ πᾶς ὕστερα νὰ τὸν πάρῃς.

Ο ὑπηρετὴς ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴ τοῦ υπασπιστοῦ καὶ ὥρμησε τὸν ξένου με τὰ πόρτα μαλλιά στὸν κῆρο. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ μὸς κατέφθασε κι' ὁ Λύδης, συνοδεύοντας τὸν... Γερμανὸ ζωγράφου.

— Κύριε Λύδης, ὁ ζωγράφος σὺς βρίσκεται στὸν κῆρο καὶ ἐργάζεται, τοῦ εἶπε ὁ Χατζηπέτρος.

Ο Λύδης ἔμεινε κατὰπληκτος.

— Πὸς γίνεται αὐτό; εἶπε. Ο ζωγράφος εἶναι ὁ κύριος ἀπ' ἔδω. Ο ἄλλος θὰ εἶνε κανένας πατεῶν! Προγανῶς σὰς ἐξηγήσεις!

Ο Χατζηπέτρος ἔπειθε αὐτούς τὸν κῆρον νὰ φέρῃ τὸν ξένου με τὰ καλλιτεχνικὰ μαλλιά.

Τὸν βόηκε νὰ καθέται σ' ἕναν πάγκο, κάτω ἀπὸ μιά νερετσία καὶ νὰ... ρεβδίει! Τὸν ἔφερε στὸν υπασπιστή, ὅπου ὁ Λύδης ἄρχισε νὰ τὸν μαλλιώνει καὶ νὰ τοῦ λὲι, ὅτι ἔστῆσαν τὸν κῆρο ὑπασπιστὴ, ὑποκριθεὶς τὸν ἀνεμῶμενο ζωγράφου.

Ο ξένος τᾶχασε.

— Ὁχι, κύριε, διαμαρτυρῶ. Ἐγὼ εἶμαι Γερμανὸς εἶμαι, οὐτε ζωγράφος. Ἐγὼ εἶμαι Γαλλὸς ἀπὸ τὸ Μιλάνο. Ο κύριος ὑπασπιστὴς τοῦ μίλησε γερμανικὰ κι' ἐγὼ τοῦ ἐξέθεσα στὴν ἰδίᾳ γλῶσσᾳ τί ἤθελα.

— Λοιπὸν, τί θέλετε; ρώτησε ὁ Λύδης.

— Εἶμαι μουσικός, κύριε, παίζω τσίτερ.

— Δὲν σημαίνει... παρακάτω.

— Ἐπειδὴ θέλω νὰ δώσω μὰ συναιμία στὸ Δημοτικὸ θέατρο, ἐπέβαλα στὸν κῆρο ὑπασπιστὴ τὴν παράκλησιν νὰ μεσολαβήσῃ σὺς βασιλέα καὶ με ὑποστηρίξουν, τιμῶντες με τὴν παρουσίᾳ τους τὴ συναιμία μου. Ο κ. ὑπασπιστὴς μοὶ εἶπε καὶ πλὴν καλὰ, καταλαβαίνω καὶ διέταξε τὸν ὑπηρετὴ νὰ με πᾶν στὸν κῆρο, δὲν ἔξω γιὰ πὸν λὲν.

Ἐπεριμένα λοιπὸν ἐκεῖ ἀρχετὴ ὥρα, σὺλλογόμενος τί τάχα νὰ σημαίνῃ αὐτό... Εἶνε σὺνθεσις τοῦ τόπου σας, κύριε;

Ο παιδαγωγὸς τῶν βασιλοπαίδων ἐξηγήσε τότε στὸν Ἰταλὸ μουσικὸ τὴν παρεξήγησιν. Ἡ πλούστατα, ὁ Χατζηπέτρος δὲν εἶχε καταλάβῃ λέξιν ἀπὸ τὰ γερμανικά τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τὸν εἶπε στείλει νὰ... σχεδιάσῃ τὰ ποτὰ τοῦ Β. κῆρου!

Ο Χατζηπέτρος τὸ φροῦσε πάλι καὶ δὲν κρίθηκε. Ἐπῆρε δὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ τὰ λίγα γερμανικά του, πὸν κι' αὐτὸς τὰ εἶπε ληρομνησεί ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔκανε νὰ γινεῖται με τὶς ξανθὲς κελνερίες τοῦ Μοναχῶ.

Ο Ευθύμιος Χατζηπέτρος—ἡ ἐρηξὴ τῆς ἀλλῆς— ἔκαθε ἔξαφνα στὰ 1900 ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ἡ καρδιακὴ αὐτὴ πάθησιν τὸν ἔκανε νὰ πᾶν τὸ κῆρο τὴν τὴ χαρακτηριστικὴν τοῦ ἐκείνου Σπυρόφωτος. Ἀνέβαινε τὴ μαμαρένια σκάλα τοῦ ὁδοῦ, λαχανάδωντας. Τὸ ἄλλο ἔως πέθανε. Ο βασιλεὺς Γεώργιος ἔχασε τὸ φίλον πὸν καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἔταν ἀπὸ τοὺς ἀρσενικοὺς κῆτερους ἀντικροσώπους τῆς.

ΣΤΙΧΟΙ

Η ΝΤΡΟΠΑΔΗ

Περνᾷ ἡ παρθένα ντροπαλή,
τὰ μάτια της στὴ γῆ ριγμένα,
καὶ τρέχει σέρνοντας δειλὴ
τὰ βήματά της τρομαγμένα.

Τρελλὸς ὁ ἀνεμὸς φυσᾷ,
σὸν τὴν ὀκία φριχτὰ σφυρίζει
καὶ τὰ μαλλιά της τὰ χρυσὰ
με φύλλα κίτρινα στολίζει.

Μετ' σὸ χεῖμα δὲν ψηφᾷ
τὴν κατασκότεινὴν μαυρίλα,
μὲς στὴν καρδιά της δὲν γροικᾷ
φόβο, τρομάρια, ἀνταρξίλα.

Κι' ἐνὶ ἡ πλάσι θλιβερὰ
ἀπλάνει φρίκη ὀλόγυρσ της.
ἔχει σὸ γέλιο τὴ χαρὰ
καὶ τὴν ἔλπιον στὴ ματιά της.

Τᾶρα δὲν τρέχει ντροπαλὰ,
δὲν φεύγει ἡ κόρη τρομαγμένη,
κάτι πὸ πέρα τὴν κοιλεῖ
«Ἀχ, εἰν' ὁ νεὶός ποὺ τὴν προσ...»

(Μένει!)

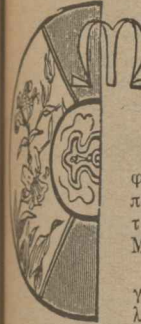
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΑ μέρα ἡ Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιὲν κι' ἡ Λουίζα μιλούσαν γιὰ τὸ μέλλον τους. Ἡ Λουίζα προσπαθοῦσε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴ μητέρα της, δταν ἔξαφνα ἄκουσαν σὸ δρόμο μεγάλο θόρυβο καὶ φωνές.

Ἡ δὴν γυναῖκες πρόσεξαν ἀπὸ περιέργεια σὲς φωνὲς αὐτὲς τοῦ πλήθους καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποια βασιλικὴ πομπή. Πράγματι ἦταν ὁ βασιλεὺς Κάρολος, πὸν ξαναγυρῶσε ἀπὸ τὸ Μιλὰ στὸ Παρίσι.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔκλεισε τότε τὰ παράθυρα, γιὰτ' ἐφρόταν μήπως τίς ἴδων ἀπ' ἔξω. Ἐξ ἄλλου τὸ θέαμα ἔκρινε ἤξερε πὸς θὰ τὴ συγκινοῦσε πάρα πολὺ.

Ο θόρυβος συνεχίστηκε δὴν ὥρες ἀκόμα, δταν ἄκουστηκαν νὰ μιλοῦν ἡ μουσική. Περνοῦσε ὁ βασιλεὺς.

Ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη, καθισμένες ἡ μὴ πλάι στὴν ἄλλη, ἄκουσαν ἡ ἀσφαρία τὸ θόρυβο, τὸν ὅποιον λυότανε ἡ ἡσυχία τοῦ σπιτοῦ της. Ἐξῆνα ἀντιπῆδσαν, γιὰτ' ἄκουσαν ἕνα χτύπημα κάτω στὴν καρδιά τους.

— Πὸς νὰ χτυπᾷ τᾶχα; ρώτησε ἡ Ἀνναμπέλλα.

— Μητέρα, εἶπε ἡ Λουίζα, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι χτυποῦν ζητώντας ἡμᾶς.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα κοίτησε σιωπηλὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα πρόβαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παράθυρο, μετὰ κινῶνα νὰ τὴν ἴδων, κι' ἀντίκρουσε τὸν νεαρὸ Ἰταλὸ Ζὰν ντὲ Παρναγιάν. Μάντεψε τότε τί συνέβαινε στὴν καρδιά της θυγατέρας της. Καί γιὰ νὰ φτάσῃ σὸν συμπέρασμα πὸν ἔφτασε, δὲν τῆς ἐχρειαζότανε παρὰ μὴ στιγμιαία ματιά.

Ἐξαφνα ἔγινε κάτοχη. Εἶχε ἀντικρούσει καὶ τὸν πατέρα Παρναγιάν. Μὰ πὴ μυστήριο ἦταν αὐτό; Ἦταν φίλος ἡ ἐχθρὸς τῆς αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος; Πάντως ἦταν ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῦ τὴ φυσιογνωμία διατηροῦσε ἄσβηστη μέσα στὴ μνήμη της, πρὸς τὸν ὅποιον χρωστοῦσε ἀπειρή εὐγνωμοσύνη, ὁ ἄνθρωπος, πὸν τῆς εἶχε φέρει πίσω τὴ Λουίζα!

Ἐκλείσε τότε τὸ παράθυρο καὶ με μὴ δισταγμὰ ταχύτητα ὑπέλκυσε τὴ θέσι της καὶ πήρε τὴν ἀπόφασιν της. Ἀποφάσισε νὰ παραβλέψῃ τὸ φόβο της καὶ τὸ μῖσος τῆς πρὸς τὸν Ἐρρίκο ντὲ Μονμορανσύ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα με τὶς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν εὐεργέτη της. Πῆρε λοιπὸν τὴν κόρη της ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τῆς ἐφώνησε ἐπακτικά:

— Ἐλα!...

Μητέρα καὶ κόρη κατέβηκαν μαζὶ τὴ σκάλα καὶ ἀνοῖξαν τὴν πόρτα.

Τότε ἡ Ἀνναμπέλλα προχώρησε με μεγαλοπρέπεια πρὸς τὸ μέρος τὸν ἐπιδρομὸν, οἱ ὅποιοι, μπρὸς σὸν μεγαλεῖο καὶ τὴν ἐπιβλητικότητά της, ὑποχώρησαν.

Τὸ πὴ ἐπακολούθησε ἔπειτα εἶνε ἡδὴ γνωστὸ στοὺς ἀναγνώστες μας.

Κι' δταν ὕστερ ἀπὸ λίγο ἡ δὴν γυναῖκες, κρατώντας τοὺς πληγωμένους, μπῆκαν σὸν σπιτί κι' ἡ πόρτα κλείστηκε πίσω τους μ' ἀσφάλεια, ἡ πρώτη τους φροντίδα ἦταν νὰ περιποιηθοῦν τὰ τραύματα τῶν δὴν ὁρώων.

Εὐτυχῶς, ἂν καὶ ἡ πληγὴς τῶν ἦσαν ἀμέτρητες, καμμιὰ δὲν ἦταν ἐπιβλητική. Ἀλλὰ οἱ δὴν Παρναγιάν, ἂν ἔξερα πὸς θὰ με περιποιητοῦν μὴ κατέλλα τόσο χαριτωμένη!

— Μακάρι νὰ πληγωνόμουν κάθε μέρα, συλλογιζόταν ὁ γέρω-Παρναγιάν, ἂν ἔξερα πὸς θὰ με περιποιητοῦν μὴ κατέλλα τόσο χαριτωμένη!

— Θεέ μου! Μοὶ φαίνεται πὸς βρίζομαι σὸν παρὰδοσο! Ἐλεγε μέσα του ὁ νέος.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ πὸν μπῆκε ὁ Ἰταλὸς σὸν σπιτί της, ἡ Λουίζα εἶχε ξαναβρῇ τὴν ἡσυχία της. Τὸ πρόσωπό της δὲν εἶδεινε πάλι καμμιὰ ταραχή καὶ σὸν βλέμμα της δὲν θὰ υπονοῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς παρὰ τὴ φυσικὴν συμπαγεια, πὸν νοιώθει μὴ γυναῖκα γιὰ ἕνα πληγωμένο.

Τὸ βλέμμα της μάλιστα διαταραχόθηκε ἐπανεληνόμενος με τὸν Ἰταλὸν, χωρὶς νὰ ἀποσπῇ τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ γυρίσῃ ἄλλω.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Ν και φρουρούνται από τόνους στρατιώτες και αστυνομικούς κλητήρες, οι δύο δήμιοι φαίνονται φοβισμένοι. Πρώτη φορά θα κόβουν άνθρωπο. Για να συγκρατήσουν, φάνεται, το φόβο τους και να πάρουν θάρρος, έχουν πει. Είνε μισομεθυμένοι σχεδόν. Ρίχνουν προς το πλήθος βλέμματα άπειλη, μα και φόβου, και τέλος ο 'Αμοιράδης κραυγάζει:

— Ακούτε σεις εκεί... Μή πλησιάζει κανένας τὸν μηχανήμα, γιατί θὰ τὸν κοιμωρίζω!

Ἡ ὄρα περνάει καὶ ἀκόμα νὰ φτάσῃ τὸ ἀμάξι μετὰ τὸν κατάδικον ἀπ' τὸν Πειραιᾶ. Ἐχουν φτάσει ἤδη ἐπὶ τῶπου ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν Μπούρης καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου. Ὅλοι βηματίζουν πάνω-κάτω νευρικά, Ἀντιμονηρία τοὺς κατέχει νὰ τελειώσουν τὸ γρηγορώτερον τὴν θλιβερὴν ἐργασία, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔχουν σκηθεύει τόσο πρῶτα, καὶ ἐπὶ τέλους τρεῖς ἐκπαιτοὶ χωροφύλακες διατάσσονται νὰ καλύψουν ἐλαττωδὲς πρὸς τὴν λεωφόρον Πειραιῶς καὶ νὰ διατάξουν τὴ συνοδεία νὰ βαδίσῃ ταχύτερον.

Σαλπίσματα ἀκούγονται ξαφνικά. Εἶνε ἀρεῖς λόχοι στρατιωτῶν ὑπὸ τὸν ὑπομνηστικὸν Δουδοῦμην, οἱ ὁποῖοι ἔχονται γιὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Πεντέμιση ἡ ὄρα. Ὅταν τὰ βλέμματι εἶνε γυρισμένα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου, ἀπ' τὸν ὁποῖο θ' ἀνηφορίσῃ τὸ ἀμάξι μετὰ τὸν μελλοθάνατον. Κι' ἔξαφνα τὸ πλήθος τοῦ κόσμου συνταράσσεται. Δυνατὲς κραυγὲς ἀκούγονται: — Ἐρχονται!... Ἐρχονται!...

Πραγματικῶς ἐφάνηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου ἡ θλιβερὴ συνοδεία. Τὸ ἀμάξι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μεταφέρεται οὐδ' ἄρα ὁ κατάδικος, καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἐκπαιτοὶ χωροφύλακες.

Τὸ ἀμάξι πλησιάζει. Κάθεται μέσα σ' αὐτὸ ὁ 'Αρτόξης, γλυκὺς καὶ θλιβερός. Ἀριστερὰ του κάθεται ὁ παπὰς τῶν φυλακῶν. Ἀντικρὺν του ἕνας νοματάρχης καὶ ἕνας ἀστυνομικὸς κλητήρας.

Τὸ ἀμάξι μπαίνει στὸ τετράγωνον τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως. Ἀπόλυτη σιγὴ, βασιλεύει τώρα γύρω. Κανένας δὲν μιλάει. Ὅταν ἡ καρδιὲς σφίγγονται...

Ὁ 'Αρτόξης κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ὁ ὑπογραμμιστὴς τοῦ δικαστηρίου Σωτ. Προβλεγγίος τοῦ διαβάζει τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Ὁ μελλοθάνατος τὴν ἀκούει ἀδιάφορα. Παραλαμβάνει κατόπιν τὸν κατάδικον ἕνας νοματάρχης καὶ τὸν παραδίδει στοὺς δημίους 'Αμοιράδην καὶ Τελώνη.

Οἱ δῆμοι τὸν βάζουν στὴ μέση καὶ τὸν ὀδηγοῦν στὴ λαίμητμον. Ὁ 'Αρτόξης ἀνεβαίνει τὰ τρία σκαλιά τοῦ ἱερῶματος καὶ ἔξαφνα στέκεται. Γυρίζει στὸ νοματάρχη πρὸς τὸν συνοδεύει, βγάζει τὸ πορτοφόλι του καὶ τοῦ παραδίδει ἕνα διπλωμένο χαρτί.

— Δώσε αὐτὸ τὸ χαρτί στὸν Εἰσαγγελεῖα, τοῦ λέει, θὰ βρῇ πολλὰ μυστήρια μέσα.

Ἀνεβαίνει κατόπιν πάνω στὸ ἱερῶμα καὶ ζητάει ἀπὸ τοὺς δημίους τὴν ἀδεία νὰ μιλήσῃ στὸ λαόν. Οἱ δῆμοι τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν.

Με φωνὴν συγχυμένην γυρίζει τότε ὁ 'Αρτόξης καὶ λέει:

— Ἀδελφοί, τὰ δικαστήρια με καταδικάσανε, μα ἐγὼ εἰμαι ἄθωος... Πεδάινω μάστιγας... Ἄς θύονται οἱ αἰτίαι... Ἐλπίζω διὰ τὸ ἀνώτερον δικαστήριον, πρὸς τὸ συναντήσω καὶ αἰτίαι... Δὲν με γνοιάζει γιὰ μένα... Λυπάμαι πρὸς ἀρίστους γονεῖς, γυναῖκα καὶ παιδιὰ...

Σταματᾷ γιὰ μὴ στιγμὴν, ἀνασαινε βαθεῖα καὶ φωνάζει:

— Σχωρεῖστε με!...

Ὁ Θεὸς σχωρεῖται! βοᾷ τὸ πλήθος.

Πολλοὶ διακροῦν. Βαθεῖα συγκινήσεις κατέχει τὴς χιλιάδες τοῦ κόσμου.

Ἐρχεται τώρα ἡ σειρά τῶν δημίων.

Ὁ 'Αμοιράδης καὶ ὁ Τελώνης πλησιάζουν τὸ μελλοθάνατον καὶ τοῦ ζητᾶνε νὰ τοὺς σχωρεῖσθαι καὶ αὐτοὺς μετὰ τὴν σειρά του:

— Δὲν φταῖν' ἐμεῖς, τοῦ λένε. Ἐμεῖς τὸ νόμον ἐκτέλομε. Σχωρεῖστε με!...

— Σχωρεῖσθαι νῆαστε, ἀπαντᾷ ὁ 'Αρτόξης.

Καὶ τότε εἶνε πλέον ὅλα ἔτοιμα γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ μοιροκόπος Σκαρλάτος κραυγάζει:

Ἑλλήνες ληστὰς τοῦ περασμένου αἰῶνος.

— Δῆμοι, ἐκτελέσατε τὸ καθήκον σας!

Τετέλεσται!... Οἱ δῆμοι παίρνουν τὸν 'Αρτόξην καὶ τὸν ὀδηγοῦν πρὸς τὴν εἰδικὴ σκηνίδα τῆς λαίμητμον. Ὁ κατάδικος δὲν εἶναι τὴν παραμικρὴν ἀντίστασιν. Τὴν τελευταία μόνον στιγμὴν μὴ ἀποδέχεται, λασκάρει λίγο τὸ χέρι τοῦ ἀπ' τὸ δεξιὰ του καὶ κἀκεῖν ἐπὶ τὸν σταυρὸν του.

Δίδεται κατόπιν τὸ πρόσταγμα καὶ τὸ μηχανεὶ τῆς λαίμητμον ἐκτελεῖ βαρὺ ἐπὶ τοῦ ἀσθένους τοῦ καταδίκου...

Μόλις ἀπεχώρη ἡ κεφαλὴ τοῦ 'Αρτόξου, ἕνας κροῖστος αἰσάνει τὴν πύλινον ἀπ' τὸ λαὸν του.

Τὸ πλήθος τοῦ κόσμου φοιτᾷ.

Ἡ κοπεῖσα κεφαλὴ ἐκατοσακλῆς μέσα στὸν εἰδικὸν σταυρὸν. Ἐπὶ τὴν τότε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σταυρὸν τῶς Παταβασίου, δατὶς τὴν παρέδωσε στὸν διευθυντὴν τοῦ φρονιμοῦ Κερκῆρας Τσιργιώτη.

Ὁ Τσιργιώτης ἐξέτασε τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ 'Αρτόξου καὶ ἀρετήρησε με κατὰ τὴν εἰδικὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ εἴ ἂν ἔνα δακτύλινον, μετὰ τὴν καρατόμησιν!...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ φρονιμοῦ Κερκῆρας Τσιργιώτης, εἰσπνέοντες τὸν κατάδικον ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς καρατομήσεως τοῦ 'Αρτόξου, ζήτησε ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελεῖα Μπούρη νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔδωκε τὴν σχετικὴν ἀδεία καὶ ὁ Τσιργιώτης ἀπεστάτο τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτέλεσεως ἐγγύς τῆς λαίμητμον, μετὰ τὸν ἱατροῦ Γ. Φαραντάνου καὶ τοῦ 'Αλ. Καπετανάνου.

Ὅλγα δευτερόλεπτα πρὸς τῆς καρατομήσεως, ἡ φρονογναμὴ τοῦ 'Αρτόξου ἐδρανε ἱερὸτητα καὶ ἀπάθεια, πρὸς προκάλεσε τὸ θαυμαστὸν τῶν παρισταμένων.

Μετὰ τὴν καρατόμησιν, ὁ 'Αλ. Καπετανάνος ἐκάρησε τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ 'Αρτόξου ἐπὶ τὸ σταυρὸν τοῦ γιὰ νὰ τὸ ἐξέτασῃ ὁ Τσιργιώτης. Ἐπὶ 40 λεπτά τῆς ὁρᾷ ἡ φρονογναμὴ τοῦ 'Αρτόξου διετήρησε τὴν χαμογελαστήν καὶ ἀπαθὴν ἐκφράσιν πρὸς τὴν ὁποία καὶ σὴν ζωὴν. Ἐδρανε καὶ ἡ φρονογναμὴ τῶν ματῶν μάλιστα διατηρήθηκε ἐπὶ ἕνα λεπτόν.

Ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ καρατομήσαντος τὸ ἀμα ἀνεβήθη εἰς μῆκος δύο μέτρων!...

Ἐσχηματίσθηκε ἐπὶ πρὸς τῆς λαίμητμον λυμὴ αἵματος.

Ἡ κεφαλὴ ἀπεχώρη σιγῶν ἀπὸ πηγῶν. Τὰ νεύρα δὲ τοῦ λαοῦ μαζεύτηκαν ἐπὶ τὸν σταυρὸν καὶ ἐξερράσθη μετὰ τὴν ἀποσπῆσιν.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς κεφαλῆς τοῦ 'Αρτόξου, μερικοὶ στρατιῶτες ἔπαιον τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ἔδαμαν στὸν πλαγινὸ λόφον καὶ εἶχαν ἀνοίξει. Στὸν ἴδιον λόφον ἔπαιον καὶ τὸ κεφάλι τοῦ, διπλωμένο μέσα σ' ἕνα μαντήλι.

Ἀμέσως κατόπιν τὸ πλήθος ἄρχισε νὰ γυροῦν πρὸς τοὺς δημίους ἄγρια. Ἀλλὰ καὶ οἱ δῆμοι ἀπάντησαν με θυμὸν καὶ ἀσπότης.

Τὴν προηγουμένη τῆς καρατομήσεως, Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι κατέβησαν στὸν Πειραιᾶ, ἀνέβησαν στὴν Ἐσχαλαμάνην καὶ εἶδαν τὸν 'Αρτόξην, φρουρούμενον ἀπὸ στρατιώτες μετὰ ἑφ' ὄπλου λόγχης.

Ὁ ἀντικρὺς μελλοθάνατος ἦταν σπασμωγμένος. Ἀπ' τὴν στιγμὴν πρὸς τὴν παραλαβὴν ἀπ' τὴς φυλακῆς Ἀλγίνης, ὁ 'Αρτόξης κατέλαβε τὴν τὴν περιμένε καὶ γάργα καὶ ἐπὶ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους:

— Σχωρεῖτε με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σας σχωρήσῃ!...

Στοὺς δημοσιογράφους πρὸς ἀνέβησαν στὴν Ἐσχαλαμάνην καὶ τὸν ἔδωκε, εἶπε:

— Ἐξέρω τί με περιμένει. Μὰ δὲν με πενιάζει. Ἄς με κόψουν. Ἐκεῖνον πρὸς σπινθηροῦ, εἶνε ὅτι ἡ κοινωνία με θεωρεῖ ἔνοχον.

Τὴν στιγμὴν τῆς καρατομήσεως τοῦ 'Αρτόξου, συνελήθη ἕνα λαοῦ τὸν πρὸς τὸν ὁποῖον τὸν ὀνόμαζαν τὸν λαοῦ τοῦ.

Μόλις τὸ πλήθος τοῦ κόσμου ἀνελήθη τὴν συμβαίνει, ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Κόψτε τον!... Κόψτε τον!...

Τὴν χαραγὴν τῆς καρατομήσεως πρὸς πῆσαν τὸν 'Αρτόξην ἀπ' τὴν Ἐσχαλαμάνην καὶ τὸν ἀνέβησαν στὴν Ἀθήνα, ὁ μελλοθάνατος γύρισε καὶ εἶπε στοὺς παρισταμένους:

(Ἀπολογία)

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Τὸ Χόλλυγουντ ἀνάστατο. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ στὰ δικαστήρια. Μία σκανδαλώδης ὑπέθεσις. Ὁ ἔρωσ τοῦ παντρεμένου ἀντιπρὸς τῆς γένεσας πρωταγωνίστριας. Ἡ μῆνις καὶ ἡ... μῆνις τῆς κυρίας φὸν Στέρνμπεργκ. Τί λέει γιὰ ἐλ' αὐτὴ ἡ Μάρλεν. Ἡ εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ τῆς ζωῆς. Ἡ λατρεία τῆς πρὸς τὸ σύζυγόν της. Πῶς ἔγινε πανένδοξη μέσα σ' ἕνα χρέον. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Χόλλυγουντ εἶνε ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζυγίων καρδιῶν! Ὅποιαδήποτε ἄλλη εἰδήσις, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τόση κατὰ τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ 'Αμοιράδου Ντήτριχ ἀποσπῆσιν μοναδικὴν ἵσως ἐξαιρέσει ἀπ' τὴν ὁδοῦ τῆς πρωταγωνίστριας.

Ὁ Χόλλυγουντ ἀνάστατον ἀπὸ μὴ εἰδησὴν ξαφνικὴν, ἀπροσδόκητον καὶ ἀπίστευτην. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία τελευταία μετὰ τὴν γοητευτικὴν ὁμορφίαν τῆς ἐπεσκίασε διὰ τὴς ἄλλης φημισμένης συναδέλφου τῆς, πρῶτοντα νὰ σιγῇ στὰ δικαστήρια.

κατηγορουμένη ὡς κλέπτρια τῶν... συζ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Κ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σταθμός
Δημοσιογραφικῆς
Προόδου

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ἔρχεται νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς μίαν ἐκδηλον ἀνάγκην τῆς Κοινῆς Γνώμης. Θὰ πληροφωρῇ ἀρτίως καὶ θὰ κρίνῃ ἀντικειμενικῶς.

Προσωπικὸν ἀπὸ κορυφαίους δημοσιογράφους. — Εὐρύτατον δίκτυον Ἀνταποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς καὶ Βαλκανικὰς Πρωτεύουσας καὶ εἰς ὅλα τὰ Κέντρα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ. — Πληρέστατον ρεπερτόριον. — Ἰδιόκτηται καινευρεῖς ἐγκαταστάσεις. Τυπογραφικὴ ἐκπλήξεις. Ὁργανωμένη παρακολούθησις τῶν Οἰκονομικῶν προβλημάτων.

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» θὰ ἔχῃ συνεργάτας τοὺς ἀριστεῖς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης, τὰς ἐπιστημονικὰς αὐθεντίας ὅλων τῶν εἰδικοτήτων.

Θὰ τηρῇ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐνημέρους τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως.

Θὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν τῆς Κοινῆς τὰ καλύτερα ἀναγνώσματα καὶ μυθιστορήματα τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας.

ΤΗΝ

6^{ΗΝ}

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ